

YENİ
EVREDE

MÜCADELE BİRLİĞİ

FABRİKALAR TARLALAR SİYASİ İKTİDAR HERŞEY EMEĞİN OLACAK!

PROLETER İÇ SAVAŞIN YÜKSELİŞİ

- Proleter İç Savaş Halk Kitlelerini Birleştirir
- Burjuvazi Büyük Hesaplaşmayı Başlattı
- İç Savaşın Safleştirici Gücü
- Serpil Cabadan Ölüm Orucu Eylemi'nin 95. Gününde

MÜCADELE BİRLİĞİ
YAŞASIN
KÜRT-TÜRK
HALKLARININ
MÜCADELE
BİRLİĞİ

KÜRT HALKI
DEVİRİMİLE
ÖZGÜRLEŞECEK

MÜCADELE BİRLİĞİ
KÜRT ULUSUNA KENDİ KADERİNİ TAYİN HAKKI

KÜRT HALKI
YALNIZ
ĞİLDİR

Z.K.GENÇ YOLDAŞ
14. SAYISI

ÇIKTI
DEVİRİM BİZİZ, BİZ DEVİRİMİZ!
ZOLDAŞ
GENÇLİK

LENİNİST SAFLARA

MÜCADELE BİRLİĞİ
FABRİKALAR PARLAMENTAR SİYASİ İKTİDAR HERŞEY EMERİN OLACAK!
DARBECİLERİ YARGILAMAK İÇİN
"TOPLUMSAL BARIS" DEĞİL
TOPLUMSAL DEVİRİM

KÜRT ULUSUNA
KENDİ
KADERİNİ
TAYİN HAKKI

MÜCADELE BİRLİĞİ
BASKILAR, GÖZALTILAR VE TUTUKLAMALAR BİZLERİ YILDIRANMAZ.

KÜRT HALKINA
KALKAN ELLER
KIRILACAK

PROLETER İÇ SAVAŞ HALK KİTLELERİNİ BİRLEŞTİRİR

Tarihsel olan toplumsaldır. Toplumsal olan sürekli bir gelişim ve dönüşüm içindedir. Her toplumun gelişimini etkileyen, ona egemen olan yasalar farklıdır. Her toplum ancak ayrı ve somut olarak çözümlenebilir. Soyutlama gerçekliği bile ancak somut tahlil temeline dayandırılmalıdır. Diyalektik çözümlenme yöntemi bunu gerektirir.

Burjuva toplum, sınıflı bir toplum olarak, karşıtlıklar temelinde ilerleyen bir toplumdur. Burjuva toplumun gelişimiyle birlikte, temelindeki karşıtlıklar ve uzlaşmazlıklar da gelişir. Bu toplumun gelişimiyle, yapısında taşıdığı çelişkileri öyle bir noktaya ulaştır ki, burjuva toplum sonunda dağılmaya başlar. Burjuva toplum, dağılmasına yol açacak öğeleri daha en başından itibaren, içinde taşır. Burjuva toplum, öyle bir toplum ki, ancak maddi koşulları sonuna dek geliştirerek ilerleyebilir. Maddi koşulların gelişmesi, burjuva toplumu karşıtına dönüştürür. Burjuva toplumun zorunlu olarak yadsınmasına doğru gitmesi, kendi kendini yok etmesi, yapısına egemen olan yasaların gelişiminin kaçınılmaz sonucudur.

Burjuva toplum, gelişimiyle birlikte çözümlenip, dağılırken; buna karşın, kapitalizmin sömürüp, ezdiği emekçi kitleler birleşip, kaynaşır ve dayanışır. Ezilen ve sömürülen emekçi sınıflar aynı sefalet içindeki yaşam koşulları nedeniyle, kendi içinde zorunlu olarak birleşmeye ve dayanışmaya giderler. Kapitalist toplumun gelişimi, emekçi hareketin birleşmesinin şartlarını hazırlar ve hızlandırır. Sermaye birikiminin tarihsel hareketi, üretim araçlarının toplulaşmasını getirir. Üretim araçlarının toplulaşması da, ücretli emekçiler

sınıfının toplulaşmasını getirir. Birleşen, örgütlenen ve harekete geçen emekçi yığınların bu birliği ve dayanışması öyle bir noktaya ulaştır ki, kaçınılmaz bir devrim yoluyla yeni bir topluma varır. Uzlaşmaz sınıf karşıtlıklarına dayanan burjuva toplum; yerini, uzlaşmaz karşıtlıkların dışta kaldığı topluma bırakır.

Burjuva toplumu baştan başa, toplumsal çatışma alanı yapan, maddi yaşamdaki çatışmadır. Toplumsal emeğin ürünleri, her gün emeğe yabancılaşırken; ortak emeğin tüm bu sonuçları, kapitalist sınıfın zenginliğinin, refahının ve kültürünün temelini oluşturuyor. Yani üretim araçlarının özel mülkiyetini elinde bulunduran bir grup insan, üretilen zenginlikleri kendine malederken; tüm bu maddi zenginliklerin yaratıcısı olan emekçi sınıflar; toplumsal zenginlikleri ürettikçe, yoksullaşıyor. Kapitalizm geliştikçe, burjuva toplum ilerledikçe, sınıf farklılığı ve toplumsal uçurum daha bir derinleşir. Burjuva toplumda, bu tabloyu değiştirmenin olanağı yoktur; burjuva toplum, sınıflı bir toplum olarak iki kutuplu bir toplumdur; zorunlu olarak iki kutuplu olarak kalır. Toplumsal kutuplar arasındaki savaşım, ekonomik temele bağlı olarak zorunlu bir savaşımdır. Kapitalizmin ilerlemesiyle, maddi yaşamdaki çatışma yoğunlaşır, şiddetlenir. Toplumun bir grubuyla, diğer grubu arasındaki bu çatışmada, burjuva dünyasının güçleri kendini tüketip, dağıtırken; emek güçleri ise her geçen gün biraz daha yakınlaşır ve ortak hareket etme eğilimini güçlendirir.

Ekonomik temeldeki çatışma gitgide toplumsal yaşamın tüm alanını etkisi altına alır. Tarihin itici gücü toplumsal karşıt güçlerin çatışmasıdır. Bu tarihi karşılaş-

mada, sermaye sınıfı, toplum üzerinde her geçen gün daha ağır bir baskı uygular. Daha az sayıda kapitalist, daha fazla miktarda ekonomik ve politik güce kumanda eder. Sermayenin daha büyük bir güç olması, daha büyük bir baskı ve ezme gücü olması demektir. Sermaye, burjuva toplumun gelişimiyle beraber, yalnız etkin bir baskı gücü olmakla kalmaz, her tür özgürlüğü de ortadan kaldırır; egemenliğini her tarafa yayar. Bu açıdan bakıldığında kapitalizm bir yıkımdan başka bir şey değildir ve bir yıkım içinde ilerler. Ama öte yandan başka bir yol, toplumsal kurtuluş yolu, özgürlük yolu, emekçi sınıfların savaşımından doğup, açılır. Proletarya toplumsal konumu gereği, kapitalizme karşı, özgürlük mücadelesine önderlik edebilecek ve sonuna kadar götüreceği biricik devrimci sınıftır. Tüm emekçi kitleleri, kendi etrafında birleştirme yeteneğine sahiptir. Sınıf savaşımının gelişimi, halkın birliğini sağlayacak bir süreci de birlikte getirir.

Karşıt kamplarda yer alan sosyal sınıflar, iç savaşta şiddetli bir çatışmaya tutuşur. Emekçi halk kitlelerine karşı yürütülen burjuva iç savaş, toplumun çözülüp, dağılmasını hızlandırırken; burjuva sınıfa karşı verilen proleter iç savaş, emekçi halk yığınlarını birleştirir.

Proleter iç savaşın ilk güçlü örneği Paris Komünü'dür. Komün'ün iç savaş dersleri, sonraki yüzyılda da uluslararası işçi hareketi tarafından yakından incelendi. I. Emperyalist savaş öncesi Basel'de toplanan II. Enternasyonal temsilcileri, proletaryaya savaşın getireceği ortamdaki iktidara gelmek için sonuna kadar yararlanmayı salık verir ve Paris Komünü'nün derslerini örnek gösterir. İç savaş temelinde gelişen Komün, emekçilerin birliğini yeni bir temelde gerçekleştirir. Paris Komünü Fransız ulusunun birliğini sağlama yolunda yapılmış ciddi bir girişimdi. Toplumun yeniden örgütlenmesini, iç savaş sürecinden geçen proletarya gerçekleştirebilir.

Paris Komünü'nün derslerini en geniş biçimde ve ciddi olarak ele alan; Komün'ün büyük davasını zafere ulaştıran ilk görkemli örnek Ekim Devrimi'dir. Ekim Devrimi'ne gelene dek, Rus proletaryası defalarca iç savaş aşamalarından geçer. Birinci Rus Devrimi, İkinci Rus Devrimi birer iç savaş örneğidir. Ekim Devrimi de, bir iç savaş sürecinde gerçekleşir. İç savaş Rus Proletaryasını ve emekçi

halk kitlelerini otokrasiye ve burjuvaziye karşı birleştirir. Ekim Devrimi, birleşmiş ve kaynaşmış bir halk tarafından yapılır. Halk kitlelerinin kaynaşması bir devrimin ön koşuludur. Halk birliğinin sağlanamadığı alanlarda birlik, Ekim Devrimi sonrası "iç savaş yılları"nda yaşama geçer. Mülk sahipleriyle henüz ayrışamayan yoksul köylüler, iç savaşın ateşi içinde ayrışır. İç savaşta, devrimci işçi sınıfı, mülk sahiplerini yenmesinde, köylülere yardım eder. Böylece proletarya ile yoksul köylülüğün birliği -Sovyetlerdeki birliği- iç savaş yıllarında yaşam bulur. İç savaş yılları aynı zamanda Rus halkı ile diğer tüm halkların yeni bir temelde birliğinin yolunu da açar. Böylece yeni bir toplum, iç savaş, ayaklanma, toplumsal devrim sürecinde biçimlenir.

Türkiye ve K. Kürdistan'ın yakın tarihi ya iç savaş, yada iç savaşa yakın bir sertlikte geçti. Bu yıllar boyunca tüm toplum, dolaylı ya da dolaysız biçimde iç savaşta yer aldı. Saflaşma herkesi etkiledi, insanlar savaşın bu ya da şu tarafında yer aldılar. Politik mücadele, sosyal hareket, bilinç ve kültürün tüm alanları iç savaşın etkisini yansıtır. Bugün toplumda etkin olan kuşaklar, iç savaşın ateş çemberinden geçmiştir. Toplumun karşıt kamplarında yer alan bireyler, birbirini çok iyi biliyorlar. Yıllarca süren mücadelenin sonucunun, iç savaşın nasıl sonuçlanacağıyla bağlı olduğunu da iyi bilirler. Sınıf mücadelesinin iç savaş düzeyine çıkması, toplumda eski dönemin kapanması ve yeni bir dönemin başlaması demektir. Yeni bir geleceğin tüm öğeleri bu süreçte yeterince birikmiştir.

Türkiye'nin işbirlikçi tekelci sermayesinin, emperyalizmin de desteğiyle, emekçi halklara karşı yürüttüğü burjuva iç savaş, toplumdaki iç kışırmayı derinleştirdi, ayrışmayı hızlandırdı, toplumun dağılmasına güçlü bir itiş verdi. Proleter iç savaş ise, burjuvaziye karşı mücadelede emekçi kitleleri yakınlaştırdı, kaynaştırdı ve birleştirdi. Bu birleşmenin hangi noktaya geldiğini anlamak için, her ciddi politik olayda halk yığınlarının hemen harekete geçmesine ve ortak davranmasına bakmak yeterlidir. Reformistlerin ve oportünistlerin, toplumu (sınıfları) uzlaştırma çabalarına karşın, toplumun ekonomik konumuna denk biçimde saflaşması, karşıt kamplarda yer alması devrim için bir kazanımdır. Sınıflar mücadelesi, bu noktaya gelmeden, bir devrim olanaksızdır. Tarihin

motoru, toplumu oluşturanların karşıt toplumsal güçlerin mücadelesidir. Karşıtlık ne denli belirgin, toplumsal ayrışma ne kadar derin ve çatışma ne derece yaygın, yeni toplumun doğuşu da o kadar çabuk olacaktır.

Oportünist ve reformist harekette, tüm toplumu sarsan olaylar ve olgular, ekonomik ve toplumsal ilişkilerin derinliklerinden değil de sanki sadece zihinlerde oluşuyormuş gibi tuhaf bir anlayış var. Oysaki zihinlere yansıyan, dışımızdaki gerçekliktir. O halde, zihinlere yansıyanı anlamak için toplumsal gerçeklerin peşine düşmek gerekir. Görüntü ile görünen şeyleri birbirine karıştırmamak lazım. İdeoloji, sanat, estetik vb. alana yansıyan çatışmalar, ekonomik alanlardaki sınıf çatışmasından başka bir şey değildir. Emek-sermaye çatışması, maddi yaşamdaki çatışmanın ulaştığı boyutu -iç savaş boyutunu- gösterir ve bu şiddetli çatışmanın, taraflardan birinin yengisi kesinleşene kadar süreceği toplumsal bir olguya işaret eder. Toplumsal olgular yok sayılmakla, yok olmuş olmuyorlar. Dışımızdaki olguları yok saymakla, olsa olsa bir algılama problemi içinde olduğumuzu kanıtlamış oluruz. Ancak, yaşamın gerçekleri, kendi gerçekliğini, algılama sorunu olmayan herkese kabul ettirir.

Güncel gelişmeleri ve olayları tüm karmaşıklığı ve bütünlüğü içinde ve derinlikli olarak kavramalıyız. Her gün sayısız olay yaşanıyor, sayısız eylem oluyor ve yeni gelişmelere tanık oluyoruz. Çoğu kez olanların farkında bile olmuyoruz. Ya da olup-bitenlerin sınıf savaşımındaki anlamını değerlendiremiyoruz. Somutlarsak, haftalara, günlere sayısız çatışma, işçi-emekçi eylemleri, miting, yürüyüş, toplantı vb. sığıyor. Ama, bunun devrimci anlamını hiç düşünmeden geçip, gidiyoruz. Bu denli sayısız olay, eylem bu dönemde oluyor da, daha önce neden bu denli yoğun değildi diye düşünmüyoruz bile. Bunca olayın, aynı dönemde olması bir rastlantı olabilir, fakat rastlantı denen şeyler, aslında, bir zorunluluktan, ekonomik bir zorunluluktan başka bir şey değildir. Buradaki zorunluluk, eski toplumun içinde gelişip, oluşan yeni topluma geçme zorunluluğudur. Proletarya ile burjuvazi arasındaki iç savaşın temelinde tartışmasız bu zorunluluk var.

İç savaş, saflaşma, toplumsal kutuplaşma kendi ilk sonuçlarını yaratmıştır.

Devrimci hareketi sürekli besleyen kaynak buradan geliyor. Bu kaynak devrim yolunda yürüyen halktır. Halkın tüm karşı-devrim güçleri karşısında saflaşması bir kazanımdır. Bu kazanım, devrimin kazanımıdır. İç savaş yadsıyanlar bile, bu savaşın kazanımları üzerine oturuyor. Bugün hangi kentte ilerici, devrimci bir sanat etkinliği olsa, binlerce insan katılıyor. Emek hareketiyle, devrimci hareketle bir dayanışma eylemi olsa yine binler yer alıyor. Halkın istediğini dile getiren her politik hareket halkın açık desteğine sahip oluyor. Bugün devrimci mücadelenin temelinde, safını belirlemiş ve savaşan bir halk var. Geleceğe yönelik tüm hedefimizde yine savaşan bir halk var. Proleter iç savaş sosyalizmin bir kazanımıdır.

Kürt halkının durumunu ele alalım. Halk yıllarca dünyanın en şiddetli iç savaşlarından birinden geçti. Devrimci iç savaş sayesinde bilinçlendi, örgütlendi ve yenilmez bir güç oldu. Bugün, halk bir çağıyla harekete geçiyor, yine bir çağıyla geri çekilebiliyor. Tamamen bir ordu gibi hareket ediyor. Bu kadar örgütlü bir halk hareketi devrim için bir kazanım değil midir? Devrimci iç savaş Kürt halkını bölge çapında bir güç haline getirdi. Kürt halkı aynı zamanda birleşik devrimin etkin bir devrimci gücüdür.

Proleter iç savaş halk kitlelerini birleştirdi, devrimciyeleştirdi, iktidar yoluna yöneltti. Yıllarca süren devrimci mücadele içinde yer almış milyonlarca kitle var. Bu, devrimi gerçekleştirecek büyük bir kitlenin daha şimdiden hazır olması demektir. Devrimin öznel koşullarının henüz hazır olmadığını söyleyenler bu olguyu göz önünde tutuyorlar mı? Çok açıktır ki, kapitalizm koşullarında tüm ezilen ve sömürülen yığınların burjuvaziden umudunu kesmesi ve bağlarını koparması beklenemez. Sosyalizm altında bile, burjuvaziyle bağlarını koparmayan insanlar olacaktır. Böyeleri emekçiler arasında da olacaktır. Fakat kapitalizmde, burjuva toplumun ilerlemesiyle, emekçi halk kitlelerinin daha geniş bir kesimi devrime yönelecektir. Burada kapitalizme karşı belirleyici mücadele devrimci işçi sınıfından, devrimci halk kitlelerinden gelecektir. Bugün azımsanmayacak sayıda devrimci kitle var. Tarihi yapacak olan devrimci sınıflardır, devrimci halk kitleleridir -her yerde burjuvaziye çatışan da bu kitlelerdir.

C. DAĞLI

BURJUVAZİ BÜYÜK HESAPLAŞMAYI BAŞLATTI

Taşları bağlayıp köpekleri saldı-
lar. Gözü dönmüş, kendinden
geçmiş ağzı salyalı bir sürü, i-
çinde bir avuç insanın bulunduğu otobüs-
leri defalarca ateşe verdiler, saatlerce taş-
ladılar, 80'lik ihtiyarları öldüresiye dövdü-
ler. Bozüyük kaymakamı ve belediye baş-
kanı, görevlerini hassasiyetle yerine getir-
dikleri için gözü dönmüş kalabalığa teşek-
kür etti. Sermaye ve onun devleti hep bir
ağızdan, 80'lik ihtiyarları linç edecek ka-
dar hasta ruhlu bu tosuncuklarına "aferin"
çektii. Yaşanan vahşetin hayvanlığı içimizi
öfkeyle doldursa da, biz de sermayeye bir
teşekkür borçluyuz: Sonucu tayin edecek
olan büyük meydan muharebesini başlattı-
ğı için.

Tekelci Burjuvazi "Büyük" Düşünüyor

30 Ağustos resepsiyonunda M.Ali Bi-
rand'ın dile getirdiği ve TSK'nın da pay-
laştığı düşüncüyü yeniden hatırlayalım. Bi-
rand orada özetle, artık mücadelenin bir
takım haklarla kontrol edilebilecek nokta-
yı çoktan aştığımızı, bu yüzden de büyük
düşünmek gerektiğini söylüyordu. Devri-
min her yönden tehdidi altında kıvranan
tekelci burjuvazi için büyük düşünmek, e-

lindeki bütün kozları ve silahları sahaya
sürmek ve kesin bir zafer için her türlü ha-
zırlığı yapmak demektir.

Tekelci kapitalist düzen, devrimin
darbelerinden korunabilmek için hemen
çevresine ordu-polis ve faşist yasalarla ko-
ruma duvarı oluşturdu. Bu da yetmedi,
karşı-devrimin tüm kitle tabanından da bir
başka koruma duvarı örüldü. Bu denli kal-
ın bir duvar arkasına gizlenen tekelci bur-
juvazinin üretebileceği tek bir politika ola-
bilirdi: Şovenizm.

Tekelci faşist egemenliğin büyük dü-
şünmesine ve elindeki tek etkin silah olan
şovenizmi sahaya sürmesine neden olan o-
laylar ardı ardına geldi: Önce işçiler; üste-
lik keskin bir politik tutum değişimi gös-
tererek, sermayenin karşısına çıktılar. Da-
ha düne kadar en gerici, en şoven burjuva
sendikacılığın prangasındaki SEKA, Sey-
dişehir, Erdemir gibi büyük fabrikaların
işçileri, polis ve jandarmayla çatışa çatışa
eylemlerini sürdürdüler. Hemen ardından
yaygın olarak başlatılan gecekondular yıkım-
ları, devrimin ateşini, örgütlenmelerini
tüm emekçi semtlere taşıdı. Ve nihayet
Batman'da başlayan Kürt halkının serhil-
danlar zinciri, tekelci faşist egemenliği, ni-
hai hesaplaşmayı başlatmaya zorladı.

Kapitalist
sistem artık tüm
gücüyle çıkıyor
devrimin karşısı-
na; askeri, polisi,
adliyesi ve topl-
lumsal tabanıyla.
Karşı-devrimin
toplumsal tabanı
harekete geçir-
mek için, tekelci
faşist basın çok
özel bir çaba sarf
ediyor, adeta çırp-
ınıyor; yalan ü-
zerine yalan, re-

zilce bir kampanyayla yürütülen bu çaba,
esasında tekelci burjuvazinin ne denli güç-
süz olduğunu da açığa çıkarıyor. Bütün
başka politik araçlar denenmiş, ama dev-
rim karşısında bir sonuç alınmamıştır. El-
de kalan tek politik silahın, şovenizmin
çok sıkı kampanyalarla, etkinleştirilmesi,
burjuvazinin toplumda yitirdiği prestiji ye-
niden kurabilme çabasıdır. Fakat, şove-
nizm silahını böylesine etkin kullanmaya
kalkan burjuvazi için geri dönüş yoktur.
Çünkü artık iç-savaşa büyük kitlelerin
doğrudan sokulmasıyla, iç-savaşın yöne-
tim ve denetimi de burjuvazinin elinden
kaçar. Kitlelerin büyük kavgası, sistemin
büyük sarsıntılar geçirmesi demektir. Bu
sarsıntılardan artık devlet organları da
kendisini koruyamaz.

90'lı yıllarda devlet, bir çok nedenin
yanında, karşı-devrimin faşist kitlelerini -
Sivas katliamını saymazsak- hiç bu kadar
etkin kullanmamıştı. Devlet kurumlarına
özgü disiplin, örgütlenme alışkanlığı, mer-
kezilik gibi üstünlüklerden sonuna dek yar-
arlandı. Çatışmalar devlet güçleriyle dev-
rim güçleri arasında sürdüğü müddetçe,
bu üstünlükler onun işine yarıyordu. Şim-
diyse, çatışmalar toplumun tümüne yayılı-
yor. Burada artık sonucu belirleyecek o-
lan, devrim ve karşı-devrimin kitlelerinde-
ki örgütlenme, disiplin, merkezilik ve mo-
ral üstünlüklerdir. Kavganın seyri hangi
tarafın kendi üstünlüklerini etkin olarak
kullanacağına bağlıdır. Burjuvazi, devlet
kurumlarıyla kontrolüne aldığı iç savaşın
denetimini, zamanla kaybedeceği bir süre-
ce girmiştir. Sokaktaki büyük kavganın
her sonucuna katlanmak kaderi, burjuvazi-
nin boynundadır.

Halkların Mücadele Birliği İçin Özel Çaba

Bozüyük vahşeti, Kürt halkı için çok
önemli, çok ciddi bir olaydır. Ezilen bir u-
lus, tarihini asla unutulmaması gereken
trajik olaylardan örer. Bozüyük böyle bir
olaydı. Kürt halkı, tam da böylesi trajik
dönemlerde dostlarını smar, bu onlarda
gösterilen dostluğu da, düşmanlığı da u-
nutmaz.

Kürt halkı, iç savaşın en kanlı günle-
rinde dahi, halkların kardeşliğini unutma-
dı. Biz, her ne kadar bu sloganın içeriğini
eleştiriyorsak da, bu slogana Kürt halkının
sahip çıkmasının bir anlamı vardı: Kürt
halkı ezen ulusun emekçilerine karşı öfke
duymadığını bu sloganla ifade ediyordu.
Ancak şimdi, Bozüyükle birlikte, Kürt

halkının bu duygularına darbe indi. DİSK'in Kürt halkını ve eylemlerini suçlayan açıklamaları, bu darbeye tuz-biber ekti. Bu, tamiri olanaksız bir darbe değil; ama devrimcilerin artık bu uğurda özel çabalarını gerektiriyor.

Nasıl olsa mücadelenin halkları bir araya getireceğine, her iki ulustan emekçilerin aynı sermaye düzenine karşı savaştığına olan inanç, mücadele birliği için özel bir çaba gerektiren bu dönemde, elimizi-kolumuzu bağlamamalıdır. Halkların mücadele birliğine vurulan bu darbenin onarılması, Türkiye işçi sınıfına ve onun enternasyonalist öncülerine düşer.

Bozuyük vahşetinden sonra bir çok sol grup bir araya gelip, Türk-Kürt çatışması istemediklerini, iç savaş istemediklerini belirttiler. Bu türden açıklamalar hiçbir işe yaramaz, Kürt halkına da yardımcı olmaz. Böyle bir çatışma ve iç savaş yıllardır var. Bir yanda ulusal özlemleri ve devrimci eylemleriyle Kürt halkı, öbür yanda tekellerin iktidarının devamı için şovenizmle kuşanmış faşist kitle. Böyle bir iç savaşta proletaryanın tavrı savaşı istememek olamaz ya da barış-kardeşlik çağrılarında değil, böyle bir anda proletaryanın tavrı kesin, net olur: **Kürt halkının yanında olmak.** Bu iç savaş, tekellerle, emekçi halkların savaşıdır. Kürt halkı ile emekçi kitlelerden oluşan devrimin toplumsal ordusuyla karşı devrimin kitle temelini karşı karşıya getiren bu iç savaş, evet, belki de iç savaşların en kanlısı olacaktır ama burjuvazi iç savaşı bu temel üzerinde kurdu diye, iç savaşı reddedemeyiz. Devrimci proletarya Kürt halkının yanında olmalıdır. Kürt halkı, proletaryanın devrim ittifakıdır.

Sosyal-şovenizmin zihinlerini bulandırdığı kimi çevrelerde, Türk şovenizminin bu derece azmasının asıl suçunu, Kürt halk hareketinin "milliyetçiliği"nde olduğunu söyleyip durdular bugüne dek. Sanki Kürt halkının mücadelesinin olmadığı dönemlerde, Türk şovenizmi hiç yokmuş gibi. 50 yıl önceki 6-7 Eylül olaylarını hatırlamak yeterli. O dönemde Kürt halkı neredeyse ölüm uykusunda idi, ama Türk şovenizmi her zamankinden güçlüydü. Kürt halkının ulusal özlemlerle ayağa kalkmasını, doğrudan ya da dolaylı şekilde şovenizmin asıl sorumlusu olarak görmek, sos-

yal-şovenizmin dik âlâsıdır. Bugün DİSK'in içine düştüğü alçaltıcı, rezil tutumdan bir farkı yoktur.

Burjuvazinin Sığındığı Son Kaleyi Yıkalım

Bozuyük, Seferihisar, Ayvalık gibi yerlerde örgütlü faşist gruplar ve devlet kurumları tarafından azdırılan şovenizm girdabına bir çok emekçinin kapılıp gitmesini, onların cehaleti ve aldanmışlıklarıyla açıklamak yetmez. Bu, sonucu nedenin yerine koymaktan öte bir anlam ifade etmez. Ekonomik kriz, yıkım ve işsizlik gibi, bu aldanmışlığın alt yapısını besleyen nedenler var. Büyük kentlerde değil ama, küçük kasaba ve kentlerde oldukça dağınmış, örgütsüz ve sınıflar savaşının yıllardır kenarında-köşesinde kalan bu kesimler, ekonomik yıkımın getirdiği mülksüzleşme ve işsizlik tehdidiyle, kendilerini toplumun dışına sürülmüş hissediyorlar. Ve faşist demagoji, bu dağınmış kitlelerin içinde buldukları bu öfkeli dışlanmışlık duygusunu ustaca kullanmasını biliyor.

Faşist demagojinin ustaca kullanmasını bildiği bu öfkeli ruh hali, aynı zamanda karşı-devrim cephesinin zayıf karnını oluşturuyor. Bugün şovenizm etrafında bir araya getirilebilen bu kitle, tekeller tarafından ezilmekte, yıkımla tehdit edilmekte. Bu kitlenin ekonomik yıkımı en yakıcı şekliyle yaşadığı durumlarda, sermayeye karşı nasıl öfke dolu olabildiğini 2001 Nişan'ında görmüştük. 2001 yılında, şove-

nizmin en güçlü olduğu bölgelerde, emekçilerin ağzından düşmeyen bir söz vardı: "Biz yıllarca devlete bağlı kaldık, karşılığını bu mu olacaktı?" diyorlardı. 2001 krizi, şovenizmin bayraktarlığını yapan MHP-DSP gibi partileri seçimlerde bir paçavraya dönüştürmüştü.

Benzer bir ekonomik yıkım dalgası kapıda. Şovenizmin belini kıracak bir gelişmedir bu. Devrimci proletarya, bir yandan Kürt halkının yanında olduğunu pratikte gösterirken, öbür yandan şovenizmin kitle tabanını güçten düşürmek için her türlü fırsatı değerlendirebilmelidir. Şimdiden öncü şoklarını yaşayan büyük yıkımın hedefinde olan küçük-üreticiler, çalışanlar ve diğer emekçi kitleler arasında yapılan her devrimci çalışmada, aynı kitle üzerinde oynayan karşı-devrimi zayıflatacaktır.

Bu bir iç savaş, karşı-devrimin toplumsal tabanını tümüyle yanımıza çekmek, bir hayal olur. Devrimin zaferinden sonra bile, geniş bir karşı-devrim cephesiyle savaşmayı sürdüreceğiz.

Karşı-devrimin, şovenizmin toplumsal tabanını, yalnızca örgütlenme ve propaganda yöntemiyle zayıflatacaklarını düşünenler, bugüne kadar kafalarını çok kez duvara vurdular. Karşı-devrimin, şovenizmin kan emici yüzünü teşhir etmek yetmez, onları kan içinde boğmak da gerekir. Faşizmin kitle tabanını genişletmesini önlemek için, onları buldukları her alandan söküp atmak gerekir, devrimci eylem, zor araçları gerekir.

Burjuvazi, ne yaptıysa devrimi alt edemedi, güçlenmesini önleyemedi. Şimdi, duvarlarını şovenizm harcıyla ördüğü son kalesine doğru geri çekildi. Ayakta kalan bu tek kalesine geri çekilmekle, nihai sonucu belli edecek bir savaşın fitilini de ateşlemiş oldu. Kalenin surları ne kadar sağlam, yüksek, toprakları ne denli güçlü görünse de, kalenin içinde burjuvaların kendi iç kavgaları var, orada işsiz ve aç kitleler var. Devrimin kuşatması altındaki bu kalenin fethi, şimdi kuşatmayı tek karargahtan yönetmeye, surlarda açılacak gediklere ve kuşatmanın moral üstünlüğünü sürekli yüksekte tutmaya bağlıdır. Burjuvazi savunmaya çekildi. Devrim, tüm gücüyle saldırmaya cüret edecek mi? Şimdi sorun budur.

İÇ SAVAŞIN SAFLAŞTIRICI GÜCÜ

Olaylarla dolu devrim yıllarının en önemli özelliklerinden biri, kişilerin, siyasal örgüt ve partilerin gizli kalmış, görülmeyen, gözlerden uzak derinliklerde kalan özelliklerinin hepsini açığa çıkarmasıdır. Böyle dönemlerde herkes, her kurum gerçek çehresiyle toplumun karşısına çıkmak zorunda kalır.

Her parti ya da örgüt böylesi dönemlerde kendi gerçek sınıf karakterini ortaya koyar. Daha doğrusu, olaylar onu bunu yapmaya zorlar.

İçinden geçtiğimiz süreç işte bu özelliklere sahip olduğunu çeşitli parti ve örgütlerin açıklamalarıyla kanıtıyor. Her parti ve örgüt daha önce hangi kavramların ardına saklanmış olursa olsun şimdi, olaylar karşısında kendi gerçek sınıf karakterini ele veren açıklamalar yapmak zorunda kalıyor.

Türkiye ve Kürdistan'da, karşı devrim ile devrimin birbirlerine "diş gösterdikleri" Eylül ayının o olaylar dizisi olmasaydı, örneğin DİSK, burjuva işbirlikçi yüzünü açığa çıkaran o açıklamaları yapar mıydı? DİSK yönetiminin sosyal şöven karakterini o açıklamalardan daha iyi kim ortaya koyabilirdi? Ama DİSK o açıklamaları kendi rızasıyla yapmış değil. Sınıf savaşının gelişim diyalektiği işleri öyle bir noktaya getirdi ki, DİSK'e kendi gerçek karakterini açığa çıkaran o açıklamaları yapmaktan başka çare bırakmadı.

Öyleyse şimdi soruna öteki uçtan bakarak şöyle de diyebiliriz: Çeşitli örgüt ve partilerin kendi gerçek siyasal ve sınıfsal karakterlerini açığa çıkaran açıklamalar yapmak zorunda kalmaları bile devrimci bir dönemden geçtiğimizizin başlı başına bir kanıtıdır.

Bunlar devrimin gelişimi açısından son derece yararlı ve önemli gelişmelerdir. Emekçi yığınların, ezilen halkların bütün siyasi parti ve örgütlerin gerçek sınıf ve siyasal karakterini tanıması devrimin gelişimi açısından muazzam önemdedir. Bu nedenle, denilebilir ki, komünist hareketin tarihi bu örgüt ve partileri kitlelerin gözünde teşhir etme mücadelesinin tarihidir. Devrimin toplumsal ordusu olarak geniş emekçi kitleler küçük burjuva örgüt ve partilerin politik etkisinden, onların yarattığı yanılsamalardan kurtulmadıkça bir proleter devrim olanaksızdır.

Sosyal reformist parti ve örgütlerin yaydığı burjuvazi ile işbirliği ve küçük burjuva hayalleri yıkmak, normal koşullarda bir ülkenin proleter devrimci hareketinin uzun yıllarını alabilir. Sürenin uzunluğu ya da kısalığı sınıf mücadelesinin gelişim hızına bağlıdır. Devrim yılları bu süreyi olağanüstü kısaltarak birkaç ay içinde kitlelerin kafasında bulunan burjuvaziyle işbirliği ve diğer küçük burjuva hayalleri yerle bir eder. Sonuçta süre kısa yada uzun olsun, emekçi kitlelerin kafasındaki bu hayaller yıkılmadıkça burjuvaziye devirmek ve iktidarı ele geçirmek mümkün değildir.

Konunun önemi burdan geliyor. Dolayısıyla, burjuvazinin devrilmesi ve iktidarın fethedilmesi mücadelesi, sosyal reformist partilerin teşhir ve kitlelerden tecrit edilmesiyle birleştirilmezse bir ayağı sakat bir mücadeleye dönüşür. Başka bir ifadeyle, sos-

yal reformizme karşı mücadeleyle tamamlanmayan, onunla birleştirilmeyen bir devrim mücadelesi boş ve başarısızlığa mahkum bir mücadele olur. Biçim ve alan bakımından birbirinden farklı olan bu iki mücadele birbirine sıkı sıkıya bağlıdır ve birini tamamlar.

Al Birini Vur Ötekine

Bu adamlar, kendi düşünce ve konularına uygun kavramlarla kendilerini ifade etmekten özenle kaçınırlar. Bunun yerine gerçekleşmesini hiç de istemedikleri, gelişmesinden korktukları devrimin kavramlarını kullanmayı tercih ederler. Böyle yapmakla, kitleleri kendi gerçek konum, düşünce ve toplumsal rolleri hakkında yanıltmaya çalıştıkları açık. Biliyorlar ki, devrimci kavramlar ve sloganlar kullanmadan kitleleri aldatmak, onları etkilemek mümkün değildir. Devrimle uzaktan yakından ilgisi olmayan ödlekler ve dönekler partisi, ÖDP'nin "tek yol devrim" sloganını kullanması bunun kanıtıdır.

Sosyal reformistlerin genel hal almış bu davranış biçimi bir başka olguyu kanıtlar: Türkiye ve Kürdistan toprakları devrimci dir ve bu yüzden devrim kaçını, uzlaşmacılar bile sosyalizm kavramlarına, devrim kavramlarına sarılmak zorunda kalıyorlar. Kendi toplumsal rollerini oynamak için buna mecburlar.

Elbette, ÖDP bu yolda tek değildir. Onun için "Vurun abalıya" yapmanın kimseye yararı yok. ÖDP'nin özelliği şu ki, o "mahallenin adı çıkmış" partisidir. Gerçekte ondan geri kalmayan başkaları da var ve onların gerçek politik kimlikleriyle teşhir edilmeleri günün görevidir. Vereceğimiz iki örnek, gerçekte diğerlerinin ÖDP'den hiç de farklı olmadıklarını, hepsinin de aynı top kumardan kesme olduğunu göstermeye yetecektir.

İlk örneğimiz EMEP'in görüşlerine yakınlığıyla bilinen Evrensel Gazetesi'ne ait ve şöyle: "*Beyler, ülkeyi yönetme sorumluluğundaki beyefendiler, muhterem zevat! Bu, 'sivillerin terörizmle mücadele'ye katılması yolu, ilk bakışta size pek hoş gelebilir. Ama bu tehlikeli bir yoldur ve Türkiye'yi gerçek bir bölünmeye götüren yoldur bu.*" (abç, Evrensel, 6 Eylül)

İkinci örneğimiz SDP'ye ait. Eylül ayındaki faşist saldırılar karşısında tam bir panik havasına giren SDP, yüzündeki "sosyalist" maskesini parçalamak pahasına iç savaştan duyduğu korkuyu açığa vuruyor; iç savaşı önleme görevini omuzluyor ve o da tıpkı "kardeş" EMEP çevresi gibi yetkilileri "yaklaşan bir felaket" konusunda uyararak, Türkiye'yi "yaklaşan felaket"ten kurtarma önerilerini sıralıyor.

SDP'de iç savaştan duyulan korku, panik havasına dönüştüğü için, genel başkanları işi hükümetin fahri danışmanlığına kadar götürüyor. Şu sözler SDP genel başkanı'na ait: "*Eğer hükümet 'demokratik açılımlardan geri adım atılmayacak' derken samimiyse, herşeyden önce, yarın sona erecek eylemsizlik durumunun sürdürülmesi yönünde teşvik edici bir tutum takınmalıdır. Çünkü, askeri operasyonların sürdüğü koşullarda, bu operasyonlara karşı Kürt tarafının bir aylık eylemsizlik konumundan savaş durumuna geçerek vereceği silahlı yanıtlar; hükümeti za-*

ten sınırlı olan demokratik açılımlardan anti demokratik yönelimlere doğru sürükleyecek, bu ise onun toplumsal temelini zayıflatarak, politik krizlere, giderek ekonomik krizlere kapıyı açacaktır.”

Biz, bu sözlerin içeriğini eleştirecek değiliz. Değmez. Kapitalizmin ekonomik krizlerinden, politik krizlerinden, hükümetin toplumsal temelini zayıflamasından duyulan kaygıyı ifade eden sözleri biz, Sabancılardan, Koçlardan, Hükümet ve Cumhurbaşkanı danışmanlarından duymaya alışmışız. Şu kadarını söyleyelim: Adında “Sosyalist” kavramı bulunan bir parti için -bu parti sosyal reformist bile olsa- bunlar utanılacak sözlerdir. İçinde “Sosyalist” kavramı bulunan bir tabelanın altında bu sözleri söylemek için kişinin utanma duygusunu çoktan yitirmiş olması lazım.

Sınıf bilinçli işçiler ve emekçi kitleler burjuva bir hükümetin “toplumsal temeli”nin zayıflamasından, bunun “politik krizlere, giderek ekonomik krizlere kapıyı açması”ndan korkuya kapılan, bunun terdirginliğini yaşayan bir partinin kaç ayar “sosyalist” olduğunu ölçmeyi bileceklerdir.

Şimdi bu iki partinin ÖDP’yle aynılığını gösteren sözleri aktaralım. İşte ÖDP’nin sözleri: “*Bu yaklaşımlar* (devletin yaklaşımları kastediliyor, bn.) *Türkiye’nin geleceği açısından doğru değildir ve bundan vazgeçilmelidir*”. (Gündem, 16 Eylül).

Görülüyor, sosyal-reformist partilerin biri “Türkiye’nin bölünmesi”nden, diğeri “Hükümetin toplumsal temelini zayıflaması”ndan, bir öteki “Türkiye’nin geleceği”nden kaygı duyuyor. Hazretler, birer parti değiller de hükümetin ve Türkiye’nin geleceğini kurtarma vakfı gibi çalışıyorlar. Üstelik ücretsiz ve sosyalizm adına! Burjuvazi adına bundan iyisi daha ne olabilir!

İç savaşın sertleşmesi sosyal reformist partileri işte böyle bir bulamaç halinde ayınlştırıyor ve gerçek yüzlerini açığa çıkaran açıklamalar yapmaya zorluyor. Emekçi kitleler için artık bunlar arasındaki farkı anlamak diye bir sorun kalmamıştır: Al birini vur ötekine.

İç Savaş Korkusu

Bizim bu üç örneği seçmemiz sosyal reformist parti ve örgütlerin bunlardan ibaret olduğu şeklinde anlaşılmalıdır. Aksine bu cenah oldukça geniştir ve çok değişik kavramlar, isimler ya da kılıflarla karşımıza çıkmaktadır.

Ancak, hangi kılıfla çıkarılarsa çıksınlar hepsini ele veren ortak noktalar vardır ve bundan kaçınmaları mümkün değildir. Bu ortak noktalardan biri iç savaş karşısındaki konumlarıdır. Sınıf savaşının bu en sert ve keskin biçimi karşısında sosyal reformistler tüm kaçamak yolları tıkanmış biçimde aynı hizaya, aynı ortak davranışa geçerler.

Ortak davranışlarının temel çizgisi iç savaştan duydukları korkudur. Onlar, kendi korkularını halkın korkusu gibi yansıtarak, emekçi yığınların en geri duygularına seslenerek ellerini-kollarını bağlamaya çalışıyorlar. İç savaş acı ve yıkım; kan ve gözyaşı demektir, öyleyse ondan kaçınmak, mümkünse önlemek gerekir. Bütün düşüncelerinin özü ve özeti bundan ibarettir.

İç savaş kapitalizmin çelişkilerinin üst üste yığılmasının, kesişmesinin, birikmesinin, toplumsal patlayıcıların olağanüstü artmasının sonucudur. İç savaş, sınıf savaşının bir devamı, bir aşaması olarak bütün bir toplumsal gelişme tarafından hazırlanır. Onun için bir ülkede sınıf savaşı iç savaş düzeyine gelmişse, bütün ağlama-sızlamalar, yalvarıp yakarmalar onu ortadan kaldırmaya yetmez. Bu anlamda sosyal reformistlerin iç savaş karşısındaki durumları sadece umutsuzluk ve çaresizlikle ifade edilebilir.

Kendilerini iç savaşın getirdiği ve getireceği büyük acı ve yıkımların korkusuna kaptırmış olan bu çevreler biraz düşünebilselerdi, biraz düşünme yeteneğinde olsalardı şu iki basit gerçeği anlardı: Birincisi, iç savaş birilerinin isteği sonucu doğmayacağı gibi birilerinin isteğiyle de sona ermez. İç savaş kapitalizmin çelişkilerinin üst üste yığılmasının, kesişmesinin, birikmesinin, toplumsal patlayıcıların olağanüstü artmasının sonucudur. İç savaş, sınıf savaşının bir devamı, bir aşaması olarak bütün bir toplumsal gelişme tarafından hazırlanır. Onun için bir ülkede sınıf savaşı iç savaş düzeyine gelmişse, bütün ağlama-sızlamalar, yalvarıp yakarmalar onu ortadan kaldırmaya yetmez. Bu anlamda sosyal reformistlerin iç savaş karşısındaki durumları sadece umutsuzluk ve çaresizlikle ifade edilebilir.

İkincisi, marksist olma iddiasını taşıyıp da düşünme yeteneğini yitirmemiş olanlar, iç savaş olmadan kapitalizmden sosyalizme geçişin mümkün olamayacağını; iç savaş olmadan tarihte hiç bir büyük devrimin gerçekleşmediğini bilirler. İç savaş, her savaş gibi, acı, yıkım, kan ve gözyaşı, umutsuz karışıklık demektir. Ama bunlar olmadan kapitalizmin, burjuva egemenliğin yıkıldığı nerede ve ne zaman görülmüş! Tam da bu nedenle, iç savaş sosyalist devrimin kaçınılmaz koşulu ve ayrılmaz parçasıdır.

Onun için bir marksistin iç savaş konusundaki tutumu, emekçi yığınları savaş hakkında aydınlatmak, savaşı kazanacak şekilde örgütlemek ve yönetmektir. SDP ve diğerleri bunu yapacaklarına, iç savaş sanki umutsuz bir karışıklığı kapitalizmin mekanizmasında, burjuva toplumun temellerinde değil de kendi partilerinde çıkaracakmış gibi -doğrusu pek de haksız sayılmazlar- derin bir korkuya kapılmışlardır.

İşte SDP’nin iç savaşla ilgili görüşlerini aktaran gazete haberi: “*SDP Genel Başkanı Filiz Koçali, hükümetin inisiyatifi elden kaçırıldığını belirterek, iç savaş tehlikesiyle yüzyüze olduğunu söyledi. Linç olayları için ‘Felaket yaklaşıyor’ diyen Koçali, ‘Bir iç savaş tehlikesiyle yüzyüzeyiz. Ordunun ve CHP’nin baskısı karşısında hükümet demokratik açılım inisiyatifini kaybetti. AB müzakere süreci ile ilgili kriz sokaklarda masum insanların linç edilmesiyle birleşince, hükümet krizine gebe bir ortam yarattı’ dedi. CHP ve kimi sorumsuz ordu mensuplarının, faşist merkezlerce yönlendirilen linç güruhunu cesaretlendirdiğine dikkat çeken SDP Genel Başkanı Koçali, ‘ABD’yi PKK’ye karşı ‘yardıma’ çağırdıkça, daha fazla ABD emellerine alet oluyorlar’ dedi*”.

Artık çok açık, bütün sosyal reformistlerin temel düşünceleri, temel kaygıları emekçi sınıfların tam kurtuluşu, sosyalizm değil kapitalist Türkiye’nin geleceğidir. Onun için hepsi de “yurtsever”dir, hepsi de burjuvazinin önünde yerlere kadar eğilmeye hazırlar. Hükümetin toplumsal temelini zayıflamasından kayılanacak kadar burjuva muhalefetin bile gerisine düşmüşlerdir.

İç savaş işte böyle saflaştırıcı ve ayrıştırıcıdır.

KÜRT HALKI YALNIZ DEĞİLDİR

Mücadele Birliği Platformu, 18 Eylül günü sarı-kırmızı-yeşil renklerdeki “Kürt Halkı Yalnız Değildir, Mücadele Birliği Platformu” pankartı açarak Taksim Meydanı’nda bir basın açıklaması yaptı. Kızıl bayraklarıyla ve “Yaşasın Kürt Türk Halklarının Mücadele Birliği”, “Kürt Halkı Devrimle Özgürleşecek”, “Kürt Halkı Yalnız Değildir”, “Kürt Halkına Kalkan Eller Kırılacak”, “Kürt Halkına Kendi Kaderini Tayin Hakkı” yazılı kuşlamalarıyla alanı zapteden eylemciler, Mücadele Birliği Platformu adına okudukları açıklamada:

“Kürt Ulusunun Kendi Kaderini Tayin Hakkına ancak kendi sınıfsal çıkarlarınının nerede olduğunu bilmeyecek denli şovenizmle zehirlenmiş olanlar karşı çıkabilir. Bugün Kürt halkına saldırıp onları linç etmeye çalışanlar; devletin yönlendirdiği bir avuç faşisttir. Ve ne kadar çok saldırırlarsa, Kürt halkının savaşma azmini o kadar çok artırmaktadırlar.

Özgürlüğü için ayağa kalkan bir halk hiçbir güç durduramaz. İşçi sınıfı, emekçiler ve bütün halklar; Kürt halkının bu mücadelesine sahip çıkmalıdır. Halklar arasındaki sarsılmaz güven ve kardeşlik

bağları, ancak böyle kurulacaktır”

(...)

“Kürt halkına karşı gerçekleştirilen linç saldırıları karşısında her zaman onların yanında olacağız. Devrim, halklarımızın mücadele birliğinin sağlanmasıyla ete kemiğe bürünecektir. Burjuvazinin hiçbir saldırısı, devrimin gelişimini engelleyemeyecektir. Buradan bir kez daha haykırıyoruz: Kürt Halkı Yalnız Değildir!” denildi.

İşçi ve emekçi halklara “topyekün savaş” ilan eden sermaye sınıfının Kürt halkına yönelik saldırılarını protesto ettiler. Fabrikaları kapatanlarla linç girişimlerini örgütleyenlerin aynı olduklarını belirten Mücadele Birliği Platformu, üzerine kurşunlarla, tank ve topla, linç saldırılarıyla gidilen Kürt halkının, sinmek, korkmak şöyle dursun, daha bir öfke ve kinle olduğunu ve savaşma azmi kazandığını belirterek, Kürt halkı’nın devletin bu saldırılarına serhıldanlarla karşılık verdiğini; ve yıllardır sömürülen, aşağılanan, baskı ve zulmün her türlüsüne maruz kalan Kürt halkının içinde biriktirdiği öfkeyi sokakla-

ra taşıdığını dile getirdiler.

Atılan “Yaşasın Kürt Türk Halklarının Mücadele Birliği”, “An Şoreş An Mırın”, “Ya Devrim Ya Ölüm”, “Kürt Halkı Devrimle Özgürleşecek”, “Kürt Halkı Yalnız Değildir” sloganlarının ardından, çekilen zılgıtlı basın açıklaması sona erdi.

Bu sırada eylem alanında bulunan Leninist bir işçi, söylemek istediği şeylerin olduğunu belirterek söz aldı ve; “Türkiyeli işçi ve emekçiler olarak, sosyalistler olarak şunu söylüyoruz, Kürt halkının güvenini kaybetmektense, kelimemi kaybetmeyi göze alırız.” “Eğer Kürt halkını kaybedersek, asla devrim yüzü göremeyiz. Gerçek barışı, ancak iki halkın ortak mücadelesi sağlayacaktır” diyerek halkların mücadele birliğine vurgu yaptı. Daha sonra eylemciler, İstiklal Caddesi’ne doğru kuşlama yaparak eylemlerini bitirdiler.

Taksim'de Özgür Gündem Gazetesi Dağıtımı

Kürt halkına ve kürt basınına yönelik baskıların arttığı bir dönemden geçiyoruz. Bizde Mücadele Birliği okurları olarak Kürt Halkına destek olmak amacıyla Gündem gazetesi dağıtımına karar verdik. Gündem Gazetesinin bürosuna uğrayarak belli bir miktar gazete aldık. Aldığımız gazeteleri saat 14.00’da İstiklal Caddesi’nde dağıtmaya başladık.

Yaptığımız dağıtıma caddeden geçen halk yoğun ilgi gösterdi ve bizden Gündem Gazetesi alan birçok kişi bizlere destek olduklarını açıkladılar. Dağıtım yaparken sık sık Gündem Gazetesi’nin manşeti olan “12 Eylül Kurumsallaştı” başlığını öne çıkardık. Bunun yanı sıra, “Kürt Halkı Yalnız Değildir”, “Gündemi

“Özgür Gündem’den Takip Edin”, “Yaşasın Kürt Ve Türk Halklarının Mücadele Birliği”, “12 Eylül Faşist Darbesinin Yarın 25. Yılı”, “Gelişmeleri Takip Etmek İçin Ezilen Halkların Özgür Sesi ‘Ülkede Özgür Gündem’ Okuyun” şeklinde sesli ajitasyon yaptık.

Gazete dağıtımına gösterilen yoğun ilgi sayesinde aldığımız gazetelerin hepsini birkaç saatlik süre içerisinde dağıttık. Gazete dağıtımını yaparken bir kez daha gördük ki, sermaye sınıfının ve onun sözcüsü olan burjuva medyanın Kürt-Türk halklarını karşı karşıya getirme çabası boşunadır. Halkların içinde güçlü bir mücadele birliği ruhu var. Bize düşen bu ruhu geliştirmek ve Kürt ve Türk halklarının mücadele birliğini örmektir.

**KÜRT HALKI YALNIZ DEĞİLDİR!
YAŞASIN KÜRT-TÜRK
HALKLARININ
MÜCADELE BİRLİĞİ!**

ÖZGÜR GÜNDEM'E AÇIK MEKTUP

Değerli dostlar, Yiğit Kürt halkı,

Sözlerimize "Kürt Halkı Yalnız Değildir" diyerek başlamak istiyoruz... Bu bugünün en temel, en güçlü haykırılması gereken şiarı, olmalıdır.. Bu şiarı yaygınlaştırmak, mazlum Kürt halkına karşı tarihsel, sınıfsal, insani ve ahlaki sorumluluğumuzdur.

Nasıl ki Türkiye işçi sınıfı, emekçi halkları sınıfsız, sömürsüz bir dünya için en yiğit evlatlarını feda ediyorsa ve büyük bedeller ödüyorsa, mazlum Kürt halkı da Kürdistan'ın özgürlüğü ve halkların kardeşliği için on yıllardır sürdürdüğü savaşında büyük bedeller ödedi, ödemeye devam ediyor. Bu nedenle rahatlıkla söyleyebiliriz ki Kürt halkı yiğit bir halktır ve ulusal-sınıfsal mücadele, kendi geleceğini özgürce belirlemek, onurlu, özgür ve mutlu bir gelecek kurmak onun da hakkıdır ve bu hakkı mutlaka kazanacaktır.

Değerli dostlar, Yiğit Kürt Halkı,

Türkiye ve K. Kürdistan'da kapitalizmin tarihsel gelişiminin bir sonucu olarak bir özgünlük oluştu. Esas olarak burjuva devrimlerin bir sorunu olan ulusal sorunun çözümü işte bu özgünlükten ötürü ulusal sorunun köklü çözümü artık proleter bir devrimle mümkün olabilir, kazanılabilir... Bunun için iki halkın birleşik mücadelesi, birleşik devrimi gerçekleştirmedi ne işçi sınıfı kurtulabilir nede halklarımız özgür olabilir...

Değerli dostlar, Yiğit Kürt Halkı,

Bizler değişik iş kollarından, değişik milliyetlerden işçiler olarak, Fabrikalarda birlikte çalışıyor, hayatı birlikte üretiyoruz... Tüm zenginliklerin ve güzelliklerin yaratıcısı ve gerçek sahibi biziz, biziz Kürt'ü, Türk'ü, Arap'ı, Laz'ı, Çerkez'yle, kadını, erkeğiyle, yaşlısı genciyle hayatı var eden...

Yüreğimizin yansı Kürt

Yüzümüzün diğer yanı Kürt...

Kürt gibi bakar, Kürt gibi görür bir gözümüz,

Kürt gibi duyar diğer kulağımız,

Ayağımızın biri Kürt'tür, yurdumuz aynı zamanda Kürdistan'dır da

Çünkü biz "Yurdumuz bütün cihandır" bizim diyenlerdeniz...

Tüm tehditlere rağmen 1 Eylül Dünya Barış vesilesiyle Gemlik'e yürüyenlerin geri dönüşte uğradığı saldırılarda bizim de canımız yandı, Gemlikte, Sakarya'da, Trabzon'da... Yaşanan "LİNÇ GİRİŞİMLERİNDE" bir yanağımız acıydıysa, diğeri kızardı utançtan...

Biz öldük, biz öldürüldük aslında... Esas olan, çok yaşamak değil onurlu, erdemli yaşayabilmektir. "Söylemeye de dilimiz varmıyor ama" kabahatin çoğu bizde, biz işçi sınıfında canımız kardeşlerimiz... Başlayalım... Henüz gücümüzün farkına varamadık daha... Yeterince birleşip, yeterince örgütlenip, yeterince kavgaya katamadık daha sınıfı...

Değerli dostlar, Yiğit Kürt Halkı,

Biliyoruz ki "Başka bir ulusu ezen bir ulus asla özgür olamaz." Ezen ulusun proleterleri olarak biz de özgür değiliz. Ama özgürlük kendi ellerimizdedir...

Yaşamı üreten hayatı var eden, tüm zenginliklerin ve güzelliklerin yaratıcısı, üreticisi ve gerçek sahibi biziz; ama açlığa mahkum edilen, sosyal yıkıma uğratılan iliklerine kadar sömürülen ve yaşamdan kovulan da bizleriz...

Emperyalist ve onların işbirlikçileri tekelci kapitalistlerin geleceğimizi karartmasına, ülkelerimizin yağmalanmasına, yakılıp yıkılmasına, halklarımızın aşağılanmasına, kıyımına uğratılmasına izin vermeyelim. Artık bu gidişe dur demek, kendi geleceğimizi kendi ellerimize almak için devrimci işçi komitelerinde örgütlenelim, birleşelim, birleşik mücadeleyle birleşik devrimimizi gerçekleştirelim...

**KÜRT HALKI YALNIZ DEĞİLDİR!
YAŞASIN HALKLARIN MÜCADELE BİRLİĞİ!
YAŞASIN İŞÇİLERİN MÜCADELE BİRLİĞİ!**

**(DİK) Devrimci İşçi Komiteleri/
İSTANBUL**

ÖZGÜR POLİTİKA SUSTURULAMAZ

Eylül ayı başında Avrupa'da yayın yapan Özgür Politika gazetesi ile MIR müziğin emperyalist Alman devleti tarafından kapatılmasına yönelik eylemler devam ediyor.

İçinde Reutlingen Emek Kültür Merkezi'nin de yer aldığı Stuttgart Ve Çevresi Demokratik Kurumlar Platformu Kürt kurumlarının kapatılmasını ve Kürt halkına yönelik saldırıları protesto etmek için 17 Eylül Cumartesi günü Stuttgart'ta bir yürüyüş ve miting düzenledi.

Üçyüzün üzerinde kişinin katıldığı eylemin en önlerinde Almanca olarak hazırlanmış ve Platform imzalı "Özgür Politika Gazetesinin Kapatılmasını Lanetliyoruz", "Kürt Halkına Yapılan Saldırıları Protesto Ediyoruz" pankartları yer aldı.

Stuttgart'ın işlek caddelerinden geçen kitle son dönemlerdeki gösterilerde

olduğu gibi diri ve tepkiliydi. Platform tarafından daha önce ortak olarak belirlenen sloganlar yürüyüş boyunca sokaklarda yankılandı: "Özgür Basın Susturulamaz", "Özgür Politika Susturulamaz", "Kahrolsun Faşizm Yaşasın Mücadelemiz", "Kürdistan Faşizme Mezar Olacak", "Zindanlar Yıkılsın Tutsaklara Özgürlük"... Bu sloganların Almancası da sık sık atıldı.

Biz, EKM imzalı Almanca ve Türkçe olarak hazırlanmış dövizlerimizle yürüyüşteki yerimizi aldık.

Bir saatlik yürüyüşün ardından miting alanına ulaştık. Burada 12 Eylül Faşizmini teshir eden ve zindanlardaki saldırılara da dikkat çeken çeşitli metinler okundu.

Kürt halkı ve Türkiyeli emekçiler saldırılara karşı sokaklarda, eylemlerde birleştiler. Önümüzdeki dönemde mücadele birliğini pekiştiren eylemlilikler devam edecektir. Gelişmeler bize bunu işaret ediyor.

**YAŞASIN KÜRT VE TÜRK HALKLARININ
MÜCADELE BİRLİĞİ**

**Y.E. Mücadele Birliği Okurları/
Almanya**

KÜRT ULUSUNA KENDİ KADERİNİ TAYİN HAKKI

Son süreçte yaşanan gelişmeler ulusal sorunu yeniden tartışma gündemine taşıdı. Bir devrim olmadan ulusal sorunun çözülebileceğine dair düşünceler, Başbakanın Diyarbakır gezisinde söylediği “Kürt sorunu benim sorundur” sözünden sonra daha sıklıkla dillendirilir oldu. Bunun nasıl büyük bir yanılsama olduğu, TC devletinin şu birkaç aylık süre içinde Kürt halkına karşı giriştiği çok yönlü saldırılardan kolayca anlaşılabilir. Ancak burada konunun başka yönlerinin de açılması gerekiyor.

Ulusal Kurtuluş Hareketi, şu tezi sık sık yineliyor: “Ulusal sorunu yaratan biz değiliz, aksine bizi yaratan ulusal sorundur. Ulusal sorun çözülmüşse onun sonuçları ortadan kalkar.” Bu tespitte gerçeklik payı var. Fakat gerçekliğe sonuna kadar bağlı kalmak gerekir. Ulusal hareket devletle “barış” yapsa bile, ulusal sorun çözülmüş olmayacağı için kendi sonuçlarını oluşturmaya devam edecektir. Bir devrimi yaratan koşullar ortadan kalkmadığı sürece o devrim ortamı kendi sonuçlarını mutlaka yaratır. Bu ezilen ulusun özgürlük hareketleri için de geçerlidir.

Şunu bugüne kadarki tarih bize öğretmiştir: TC devletinin sorunu ve çözme isteği ve yeteneği yoktur. Ulusal sorunu ezilen ulusun kendisi çözecektir. Egemen ulusun değişmez politikası Kürdistan’ın ilhaki ve Kürt ulusunun ezilen ulus durumunda tutulmasıdır. Ezilen ulusun temel politikası da özgürlüğü kazanmaktır. Dolayısıyla iki politika karşıttır, ancak birbirini dışlayarak sonuçlanabilir.

Bugün burjuvazinin “Kürt sorunu”ndan bahsediyor oluşu bu gerçekliği değiştirmiyor. Burjuvazinin buradan anladığı Kürtlerin bireysel insan haklarıdır. Oysa, Kürt sorunu өзünde, ulusal bir sorundur. Bağımsız devlet kurma hakkı dahil kendi geleceğini kendisinin belirleme hakkıdır. Yani kendi üzerindeki her tür politik tasarruf hakkını kendisinin kullanmasıdır. Burjuvazi ulusların kendi kaderini tayin hakkı’nı yok saymak için bu tezini öne sürüyor. bugün “Kürt sorunu”nun varlığını kabul etmesi ise tamamen Kürt halkının devrimci yürüyüşünü önlemek içindir.

Kürt ulusuna kültürel hakların tanınması ulusların kendi kaderini tayin hakkı’nın tanınmış olması değildir. Tersine bu hakların önlenmesine yöneliktir. Böylece ezilen ulus kültürel haklar vb.’ni kabul ederek ezen ulus konumunu ve bu konunun devamını kabul etmiş olur. Çünkü ezen ulusun, kendi kaderini tayin hakkı anlamındaki hakkı dışındaki her şey egemen ulusun egemenliğini güvenceye alır ve kalıcılaştırır. Bugüne kadar yaşananlar ve verili durum ulusal çelişkilerinin çözümünün, sosyal çelişkilerin çözümüne bağlı olduğunu gösteriyor. Ancak ezilen ulusun kendi geleceğini belirleme hakkının gerçekleşmesi, halkların ortak kurtuluşundan önce olması zayıf bir olasılık da olsa, savunulmalı ve desteklenmelidir. Çünkü ezilen ulusun kurtuluşu, ezen ulusun halkının da kurtuluşunu getirecektir.

K. Kürdistan’da ulusal, sınıfsal kurtuluş iç içedir. Kürdis-

tan’daki yakın tarihteki politik mücadele de bunu doğrulamıştır.

Kürt halkının özgürlüğünün önünde olduğu gibi Türk halkının özgürlüğünün önündeki engel de aynıdır. Düşman tek ve ortaktır. Halkların kurtuluşu da birlikte olacaktır.

Bu anlamda Ulusal Kurtuluş Hareketi’nin “Türkiye yönelişi”i işçilerin en sıkı birliği ve halkların mücadele birliğinin güçlenmesini sağlayacaktır. Zaten bunun maddi, ekonomik temeli var. Fakat halkların mücadele birliği öznel olarak da örülmüş olacak. Ulusal sorunun çözümüne yönelik her adım ya da yöneliş, sınıfsal kurtuluş mücadelesini ön plana çıkarır. Ulusal Kurtuluş Hareketi’nin yeni yönelişinin nesnel sonuçları bunu hızlandıracaktır.

Fakat burada bir şeyin altını önemle çizmek gerekiyor, o da Ulusal Kurtuluş Hareketi’nin sosyal reformist hareketler karşısındaki hoşgörülü tutumudur. Öyle ki, bazen kapsayıcı olmak adına onlarla güç ve eylem birliktelikleri yapılmaktadır. Oysa reformistler, burjuvazinin başlattığı “Kürt sorunu” kampanyasına başka bir biçimde destek olmak için “ulusal sorun illa ki bağımsız devlet kurmak değildir” diyerek aslında ulusların kendi kaderini tayin hakkının özü olan ayrılma yani bağımsız devlet kurma hakkını açıkça yadsımışlardır.

Gerçek anlamda “Türk solu” durumunda olan reformist ve oportünist hareket ulusal sorunda, lafta ulusların kendi kaderini tayin hakkını savunsa da pratikte ve özde sosyal-şovendir. Bütün savunusunu ve taktiklerini Kürt ulusunun ayrılmaması, Türk ulusu ile birlikte kalması üzerine inşaa ediyor. Böylece pratikte ulusların kendi kaderini tayin hakkını yadsımış oluyor.

Şimdi bizim bunlardan bağımsız olarak şu soruyu sormamız gerekiyor: Ulusal Kurtuluş Hareketi karşısında Türkiye proletaryasının ve onun devrimci hareketinin ilkesel tavır ne olmalıdır? Bu ilkesel tavır, Ulusal Hareket demokratik ve devrimci yoldan yürüdükçe desteklenmesi biçiminde olacaktır. Marksistler halkların ortak ve merkezi birliğinden yanadırlar. Çünkü güçlü merkezi yapı, halkların ekonomik kurtuluşunun güçlü bir kaldıraç olacaktır. Ve açık ki, ulusal-sınıfsal kurtuluşta Kürt proletaryası ve komünist partisi önderlik edecektir. Yaşananlar da bunu doğruluyor.

Leninist Parti enternasyonalist bir partidir. Geçmiş gelişim sürecinden bu yana yalnızca Türkiye proletaryasını değil, Kürdistan proletaryasını da teorisinde, politikasında, örgütsel yapısında temsil etmiştir. Leninist Parti Ulusların Kendi Kaderini Tayin Hakkı ilkesinin en sadık savunucusudur. Tüm tarihi bunun kanıtıdır. Şimdi yapılması gereken Leninist Parti’nin ulusal sorun konusundaki çizgisini herkesin görebileceği şekilde pratik olarak ortaya koymaktır.

**YAŞASIN KÜRT-TÜRK HALKLARININ
MÜCADELE BİRLİĞİ!**

güçlenmesini bekledi. Ve koşullar kendisi için en uygun olan zamanda saldırarak eylemi bitirdi. Çok daha öncesinde Paşabahçe’de yaptığı ve şimdi Seydişehir ve Erdemir’de yapmaya çalıştığı şey bu. Şunun çok açıklıkla bilinmesi gerekiyor. Bu uluslararası sermayenin bir eğilimidir; özelleştirmeler sermaye sınıfı için olmazsa olmazdır. Sermaye ile emek arasındaki çelişkilerin kristalize olduğu politikalarından birisidir bu. Ve açık ki, burada burjuvazinin yararına olanın proletaryanın yararına olması mümkün değildir. Çelişkinin uzlaşmaz oluşu, çatışmaları zorunlu kılıyor. Burjuvazi bunu bildiği için zamanı uzatarak, kendi lehine sonuç almaya çalışıyor.

Aynı şey Ölüm Orucu Eylemi için de geçerlidir. Eylemin bu kadar uzun sürmesinin nedeni, burjuvazinin devrimci bir örnek yaratılmasını istememesidir. Burjuvazi biliyor ki, bu eylem devrimci tutsakların istemlerinin kabul edilmesiyle sonuçlanacak olursa, çok önemli bir örnek teşkil edecektir. SEKA eylemi bir örnek oluşturmuştu ve bu, hızla yaygınlık kazanıyordu; burjuvazi bunu engellemek için saldırı SEKA’ya...

Bütün bu olay ve olgular, işçi sınıfı ve emekçilerde biriken patlamaya hazır öfkenin kendisini bir yerde açığa çıkaracağını gösteriyor. Bunun potansiyel halde uzun süre durması mümkün değildir. Halkın arasındaki deyimle bunun kuvveden fiile çıkması kaçınılmazdır. Olaylar bir sıçrama noktasına doğru hızla ilerliyor. Seydişehir işçilerinin eylemlerinin zor ögesini giderek daha fazla içeriyor oluşu bunun bir göstergesi. Gecekondu yıkımlarına karşı halkın silahlara başvurmaya başlaması bir başka örnek. Kürt halkının gerilla cenazelerini her gün daha kitlesel kaldırması ve linç eylemleri karşısında serhıldanlara yönelmesi bir başka örnek. Artık halk devletin yasalarını hiçe sayarak kendi yasalarını uygulamaya başlamıştır. Dersim’de yapılması devletçe yasaklanan festivalin fiili olarak yapılması bunun en iyi örneğidir. İşçi sınıfı ve emekçiler, Türkiye ve K.Kürdistan’ın her yerinde sisteme duydukları öfkeyi açıkça göstermeye başladılar. Eleştiri silahı yerini, silahlı eleştiriye bırakmaya başladı. Bu, proleter iç savaş sürecinin yükselmekte olduğunu gösteriyor. Başta İstanbul, Adana gibi iller olmak üzere birçok metropolde birbiri ar-

dına ayaklanmaların olması işten bile değildir. Bunu, Paris Komünü öncesi Fransa’da oluşan ortama benzetebiliriz. Orada da “baldırı çıplaklar”ın sisteme duyduğu öfke, vuracak bir nokta arıyordu ve buldu. Bütün devrimler, bir kez devrimci durum oluştu mu, ayaklanmayı ateşleyecek bir “genel bahane”ye ihtiyaç duyar. Bunun bugün Türkiye ve K. Kürdistan’da ne olacağını önceden kestirmek zor, ama olayların gelişim doğrultusu, kitlelerin eğilimi bu yönde. Şimdi tam da Lenin’in dediği gibi “devrimci sorular sorma zamanı”. Herhalde sorulması gereken ilk ve temel sorulardan biri şu olmalıdır: Birbirinden ayrı yürüyen işçi eylemlerini, işçi eylemleri ile emekçi eylemlerini ve bunlarla yoksul Kürt halkının ulusal-sınıfsal mücadelesini nasıl birlikte yürütebilir, bunlar arasındaki mücadele birliğini nasıl sağlayabiliriz? İkincisi, burjuvazinin zaman kazanma, eylemleri zamana yayarak güçten düşürme taktiğine karşı, biz nasıl bir taktik izleyebilir ve hangi mücadele araç ve yöntemlerini etkin kılabiliriz.

Devrimin Yaratıcı Katkısı

Bu sorulara cevap aramadan önce şunu belirtmeliyiz ki, her somut durumun kendi içinde değerlendirmesini yapmalı ve mutlaka somut sonuçlar çıkarmalıyız. Bu konuda devrimci gelişimin diyalektiğini takip etmeliyiz. Devrim her adımında önümüze yeni fırsatlar ve olanaklar çıkaracaktır.

Aynı ayrı gelişen eylemlerin mücadele birliğini oluşturabilmek için, bunlar arasında volan kayışlarının sağlam bağlanması gerekiyor. Bu da tamamen Leninistlerin etkinliğine ve yaratıcı çalışmalarına bağlıdır. Bütün bu olayların belirli bir tarihsel kesitte bir arada ortaya çıkmış olmasının asıl nedenini doğru bir şekilde tespit ettiğimize göre proletaryanın devrimci sınıf partisinin, proletaryanın bağımsız sınıf çizgisini daha çok öne çıkaran eylemlere yönelmesi gerekiyor. Bunun yanı sıra, işçi sınıfı ve emekçilerin eylemlerine iktidarı hedefleyen sloganlar daha fazla götürülmeli, işçi sınıfı ve emekçileri Devrimci İşçi Komiteleri ve Devrimci Emekçi Komiteleri’nde örgütlenmeye çağırarak canlı ajitasyonlar yapılmalıdır. Yazılı ve sözlü propaganda kesintisiz sürmelidir ama özellikle bu dönem kitlelerin arasında

sesini duyurabilecek güçlü ajitatörlere ihtiyacımız var. Kitlelere iktidar dışında her şeyin hiçbir şey olduğunu canlı bir dille anlatacak Leninist ajitatörler...

Gecekondu halkının içinde örgütlenme çalışmasına ağırlık vermek, onları büyük savaflara pratik olarak hazırlamak gerekiyor. Yıkımlara karşı gecekondu halkının mücadele birliğini mahalle komitelerinde sağlamalıyız. Onları silahlandırmalı ve kendi içinde örgütlü hale getirmeliyiz.

Kürt halkıyla devrimci eylemler içinde hareket birliğimizi güçlendirmeliyiz. Onların eylemlerine devrimci olduğu sürece katılmalı ve halkların mücadele birliğini propaganda etmeliyiz. Kürt Ulusuna Kendi Kaderini Tayin Hakkı istediğimizi, bunun devrimle ve geçici devrim hükümetiyle sağlanacağını durup dinlenmeden anlatmalıyız.

Ve zindanların yıkılıp tutsakların özgürleştirilmesi için işçi sınıfı ve emekçileri, devrimci eylemlere çağırmalı, her an devrimci tutsakların yanında olduğumuzu devrimci eylemlerle göstermeliyiz.

Ancak devrimin bu ana sorunlarına yoğunlaşırsak, bunların her birini başarıyla yerine getirebilirsek, bunun için bitmek bilmeyen bir enerjiyle çalışır, proletaryanın devrimci sınıf partisini kitlelerin gözündeki takip edilmesi gereken bir güç olarak öne çıkarırsak istediğimiz volan kayışlarını sıkı bir şekilde bağlayabilir, aynı zaman dilimi içinde farklı alanlarda yükselen mücadeleyi tek bir kanal içinde iktidar mücadelesine sevk edebiliriz.

Yoğun devrimci bir döneme giriyoruz. Proleter iç savaş daha da yükselecek, şimdi tüm işçi ve emekçilerin ve onlara önderlik edecek olan Leninistlerin devrimin canlı gelişimine uygun hareket etmeleri ve örgütlenmeleri, yeni örgütlülükler yaratmaları bir zorunluluk halini almış bulunuyor.

PROLETER İÇ SAVAŞIN YÜKSELİŞİ

Bütün bu olay ve olgular, işçi sınıfı ve emekçilerde biriken patlamaya hazır öfkenin kendisini bir yerde açığa çıkaracağını gösteriyor. Bunun potansiyel halde uzun süre durması mümkün değildir. Halkın arasındaki deyimle bunun kuvveden fiile çıkması kaçınılmazdır. Olaylar bir sıçrama noktasına doğru hızla ilerliyor. Seydişehir işçilerinin eylemlerinin zor ögesini giderek daha fazla içeriyor oluşu bunun bir göstergesi. Gecekondu yıkımlarına karşı halkın silahlara başvurmasına başlaması bir başka örnek. Kürt halkının gerilla cenazelerini her gün daha kitlesel kaldırması ve linç eylemleri karşısında serhıldanlara yönelmesi bir başka örnek. Artık halk devletin yasalarını hiçe sayarak kendi yasalarını uygulamaya başlamıştır. Dersim’de yapılması devletçe yasaklanan festivalin fiili olarak yapılması bunun en iyi örneğidir. İşçi sınıfı ve emekçiler, Türkiye ve K. Kürdistan’ın her yerinde sisteme duydukları öfkeyi açıkça göstermeye başladılar. Eleştiri silahı yerini, silahlı eleştiriye bırakmaya başladı. Bu, proleter iç savaş sürecinin yükselmekte olduğunu gösteriyor. Başta İstanbul, Adana gibi iller olmak üzere birçok metropolde birbiri ardına ayaklanmaların olması işten bile değildir. Bunu, Paris Komünü öncesi Fransa’da ortama benzetebiliriz. Orada da “baldırı çıplaklar”ın sisteme duyduğu öfke, vuracak bir nokta arıyordu ve buldu.

Türkiye ve K. Kürdistan, patlamaya hazır saatli bomba gibi ve giderek saatin tik-takları daha net ve sık aralıklarla duyuluyor. Olayların gelişim hızı baş döndürücü. Daha büyük gelişmelerin ise eli kulağında. Sanki her şey bir mıknaşın etrafındaki demir parçalarını çekmesi gibi belirli bir noktaya doğru odaklanıyor. Bu sıkışma bir sıçrama ile karşıtına dönecektir.

Tekelci kapitalist sistem işçi sınıfı ve emekçiler için durmaksızın yıkım üretiyor. Sistemden kaynaklı sorunlar biriktikçe birikiyor. İnsanlar bir sonraki günün kendilerine ne getireceğini bilmiyorlar. Duydukları yaşam kaygısı, yaşadıkları geçim sıkıntısı günden güne artıyor. Çalışmak isteseler bile iş bulamıyorlar. Bu işsizlikte varsayalım ki iş bulabildiler, hiçbir sigorta vb. olmadan, aylarca ücretlerini alamadan, öldüresiye çalıştırılıyorlar. Ve başlarının üzerinde işsizlik keskin bir kılıç gibi sallanmaya devam ediyor. Her an fabrikaları kapanabilir ve sokağa atılabilirler. Her an işyerleri özelleştirilebilir ve işten çıkarılan onbinlerce insandan biri olabilirler. Açlık, kemirgen dişleriyle kapının ardında bekliyor. Belki eskiden o kapıdan çıkınca başka bir kapıya gidebilir, başka bir iş bulabilirlerdi; artık günümüzde bu neredeyse imkansız hale geldi. Emperyalist-kapitalist sistemin tüm dünya üzerinde yaşadığı kriz, üzerinde yaşadığımız topraklarda daha derinden hissedilir oldu. Deyim yerindeyse bıçak kemiğe dayandı. İşsizliğin üzerine bir de evlerinin yıkımı eklendi. “Kentsel Dönüşüm Projesi” adı altında lüks villalara, saraylara yer açabilmek için derme-çatma gecekondu-lara, kulübelere savaş açıldı. Devlet, ordu-suyla, polisiyle, tankı, topu ve panzeriyle emekçi semtlerindeki gecekondu-ları yıkmaya başladı. Karşı koyanlara saldırdı, sermayenin zor aracı olduğunu bir kez da-

ha gösterdi.

Son süreçte yoksul Kürt halkına saldırılar da yoğunlaştı. Devlet eliyle Kürt halkına yönelik linç saldırıları bir histeriye dönüştü. Devlet, şovenizmi körükleyerek özgürlüğü için ayağa kalkmış olan Kürt halkını sindirmeye çalıştı.

Aynı şekilde zindanlarda süren Ölüm Orucu Eylemi için dışarıda yapılan eylemlere de saldıran devlet, bir süre sonra bu işi, MHP’li faşistlere havale etti. Ve artık nerede bir devrimci eylem ya da basın açıklaması vb. olsa faşizmin kitle tabanı harekete geçirildi ve oraya saldırtıldı.

Bütün bu saldırılar bir burjuva iç savaşın göstergeleri olarak zaten uzun yıllardır devam ediyordu. Burjuvazi kimi zaman asker ve polisiyle, kimi zaman harekete geçirebildiği sivil faşistler eliyle bu saldırıları yürütüyordu. Amacı devrimin gelişimini engellemek, içinde bulunduğu bunalımın sistemi yıkılışa götürmesini durdurabilmektir. Ama devrimi ortaya çıkaran güçlü nesnel temeller vardı ve bu şekilde bu nesnel nedenleri yok etmiş oluyordu. En fazla, devrimin kararsız unsurlarının dökülmesine neden oluyordu ki, bu da devrimi zayıflatmak şöyle dursun, daha güçlü bir gelişimin önünü açıyordu. Devrimin geçici yol arkadaşları saflardan temizlendikçe, devrim kendi yolunda daha güçlü bir şekilde ilerliyordu.

Burjuvazinin saldırıları karşısında proletaryanın sessiz kalması beklenemezdi. Bütün bu yıllar boyunca içinde büyük bir öfke biriktiren işçi sınıfı ve emekçiler, nihayetinde ayağa kalktılar ve burjuvaziye duydukları öfkeyi eylemleriyle dile getirmeye başladılar. SEKA örneği, burjuvaziye korkuya sevk etti. Ve devlet, gelişip sıçrama yapmasından korktuğu tüm eylemlerde yaptığı gibi, herhangi bir tutum geliştirmeden eylemi zamana bıraktı. Zamanla güçten düşmesini, iç zayıflıklarının

Zindanları Yıkacak ZAFERİ BİZ KAZANACAĞIZ!

ÖLÜM ORUCU SÜRÜYOR

Serpil Cabadan Ölüm Orucu Eyleminin 95. Gününde

Onlar "Nehirler Gibi Aka Aka" susuz topraklara baharın gülsününü armağan etmek için çıktılar yola. Nehirler gibi türkü söyleyerek, nehirler gibi korkusuz, dur-durak bilmeden... "Şarkı söyleyen yarınları hazırlamak" için. Bütün çiçekler soldurulsada, baharın gelişini hiçbir gücün engelleyemeyeceğini göstermek için, cesaret ve umutla, umudu bilinçli eylemle yaratarak yürüyorlar...

Fidan Kalşen Ölüm Orucu Ekibi'nden (12. Ekip) Serdar Demirel ve Fatma Koyupınar, bugün eylemlerinin 143. gündeler. Serpilimiz ise 95. gününde.

Ölüm Orucu Savaşçıları, eriyen bedenlerinde devrimi büyütüyorlar. Her günü, her anı savaş olan bu eylemde zafere olan inançlarıyla yürümeye devam ediyorlar. Onların kararlılığı, cesareti ve azmi işçi sınıfı ve emekçilere güç veriyor. Şimdi artık işçi sınıfı ve emekçilerin de onlara güç vermesi gerekiyor. Devrimin güçlü ayak seslerinin, "Uyanan makasçıların" uğultularının burjuvaların uykularını karabasana çevirmesi, ayaklanma ve devrimle zindandaki devrimci tutsakların özgürleştirilmesi gerekiyor.

Ölüm Orucu Eylemi'nde zafer, onun için savaşanların olacaktır.

"Devrim Sende Yoldaş"

İçimdeki bütün çığlıkları yüreğindeki insan kokusuyla besleyen... Öfkemi duruşuyla kavurup her zaafımı tek tek yok eden... Gülsününü sakladığım.

Ve insanlığı iliklerime kadar hissetmenin ne demek olduğunu gösteren... yoldaşım. Biliyorum ki yeterli olmayacak elinden tutma, sıkıca sarılma isteğim. Ama bilincimiz, parlak yüreğinin soluduğu havayı soluyor billesin.

İnan sözcükleri bile hapsedtikleri yerde o kadar güzel anlatıyorsun ki devrimi. Devrim sende yoldaş, sen bizdesin.

Haberin olsun, güneş bugün çabuk sakladı yüzünü. Küs olduğundan değil. Yarın daha bir coşkuyla çıkacak karşımıza...

Ayrıca o yokken Ayışığımız bir uçtan bir uca taşıyor bizleri.

Ve hissediyorum aydınlık bakışlarındaki umudun, can çekişen barbarlığı yok oluşa götüreceğini...

Sevgi ve bağlılıkla... Daima!
Seninleyiz...

İzmir'den Bir Leninist

Ölüm Orucu Savaşçılarına

ADIMLAMAK...

Adımlamak, sessiz ve sarsan adımlarla...

Hergün içine yeni okyanuslar sığdırırken, sevdayı damla damla akıtmak yeni güne...

Tezat düşler kurnak birbirine...

Bir yandan asi gelincik tarlalarında avazın çıktığı kadar bağırarak, türkülere renk vermek,

Bir yandan toprağın kokusunu özlemek.

Kımlıtsız bir ormanda yol alırken,

yaşamın köklerindeki devingenlikle ve aynı dilde şiirler okumak birbirine

Adımlamak sessiz ve sarsan adımlarla...

Sevmek, inanmak, bağlanmak...

insana, hayata, sevdaya...

Çoğul düşlerle yol almak

nehirin yatağında serüvenlerce çarparken kayalara, gözlerine okyanuslar sığdırabilmek

Kucaklamak güneşleri, alnında ter damlalarıyla gülümsemek...

Adımlamak, sessiz ve sarsan adımlarla

bir türkü tutturmak yollar boyu sürececek

Her durakta gözlerinden süzülenlerde, sesi yükseltmek yalnızca

Gözler yarına kilitliken ölümüne, dün de filizlenen geleceğe sadık, bugün olabilmek.

Adımlamak sessiz ve sarsan adımlarla...

İçinde "Adıloş bebe"nin üç gün sonrası? saldırdığı gibi memeye,

kana kana içmek tutkusunu, yaşamın tüm renklerini;

Kök olmak kırmızıya, kök olmak yeşile, maviye, sarıya...

Adımlamak sessiz ve sarsan adımlarla

Yürümek

Yürümek, ileriye...

A. Akyüz

26 EYLÜL 1999 ULUCANLAR KATLIAMI “ÖLÜRÜZ AMA TESLİM OLMAYIZ”

Ankara'nın şehir içinde kalan gecekonduları, bir gece yarısı silah sesleriyle uyandı uykularından. Bir şehrin göbeğinde, bir gece vakti cellatlar sürüsü, makineli tüfekleri, gaz bombaları, kalkanları, kaskları, kasaturaları ve bütün teçhizatları içinde büyük korkularıyla devrimci tutsakların başına üşüttüler. Bu katliamı aylardır planlıyorlardı. Ve aslında sadece Ulucanlar Cezaevi değildi hedefleri. Daha sonra 19 Aralık Katliamını yaptıklarında bunu itiraf etmişlerdi. Ulucanlar Katliamı, 19 Aralık Katliamı'nın provası olmuştu. O zaman düşmanı sadece Ulucanlar'da tutan, devrimci tutsakların destansı direnişi olmuştu. Sadece Ulucanlar'daki değil tüm cezaevlerindeki devrimci tutsaklar harekete geçmiş, ölmeye ve öldürmeye hazır olduklarını tüm dünyaya duyurmuşlardı. Öyle ki, artık yükselen barikatlar, devrimci tutsakları düşman saldırısından değil, düşmanı devrimci tutsakların saldırından korur olmuşlardı. Ve nihayetinde başta Ulucanlar olmak üzere, pek çok cezaevinde barikatlar kaldırılarak düşmana saldırılmıştır. İşte bu kahramanca savaşa azmidir ki, düşmanı duraksatmıştır. Nasıl Stalingrad Direnişi Nazi ordularını bozguna uğratmışsa, Ulucanlar Zindanı'ndaki ve katliamı haber aldıklarında harekete geçen diğer zindanlardaki devrimci tutsakların kahramanca direnişi, düşmanı geri çekilmek zorunda bırakmıştır.

Ulucanlar katliamı, tüm dünyadaki zindanlarda yapılan katliamların en vahşilerinden birisidir. 10 devrimci tutsak en ağır işkencelerden geçirilerek katledilmiş, yüzlerce Nazilerin gaz odalarını aratmayacak yerlerde işkenceden geçirilmiş, ağır yaralanmıştır. Burjuvaziyi böylesine gözü dönmüşçesine saldıran şey, her şeyden ön-

ce kapitalist sistemin içinde bulunduğu ağır bunalımdı. Ecevit hükümeti ABD'den para dilenmeye gidiyordu ve yanlarında götürcekleri her damla devrimci kanı için onlardan daha fazla para alacaklarını biliyorlardı. Bir diğer neden, zindanlardaki devrimci tutsakları katletmeden dışarıyı kontrol altına alamayacaklarını düşünmeleriydi, çünkü zindanlardaki devrimci tutsakların yaratmış olduğu devrimci örnek, dışarıyı için moral kaynağı oluyordu. Devrimci tutsakların yıllardır sürdürdüğü mücadele ile elde ettiği mevziler, burjuvaziye korkutuyordu. '96 Ölüm Orucu'nda görülen şey, devrimci tutsakların kitlesel kahramanlığıydı. Cellatlar sürüsü daha Ulucanlar'ı yeni kuşattıklarında ilk aldıkları cevap: “Ölürüz Ama Teslim Olmayız” olmuştu. Burjuvaziye bu denli korkutan ve saldırganlaştıran şey, işte bu kararlılık olmuştur. Devlet, karşısında devrimin gücünü somutlaşmış olarak görüyordu.

Ulucanlar Katliamı ve hemen arkasında gelen Burdur Cezaevine saldırının bir amacı da, toplumda korku ve panik yaratmaktı. Vahşice saldırarak hem devrimci tutsaklara hem de işçi sınıfı ve emekçi halklara gözdağı vermek istediler; ama bunu başaramadıklarının göstergesi aradan 1 yıl geçtikten sonra, bu kez aynı şeyi onlarca zindanda yapmaları olmuştur. Ve devrimci tutsaklardan yine aynı cevabı almışlardır.

Zindanlarda yapılan katliamlardan hiçbirisi devrimin gelişimini engellememiştir. Devrimin türküsü zindanlarda söylenmeye devam ediyor. Bir gün zaferin türküsünün söyleneceği günler de elbette gelecektir.

Selam Olsun Proletaryanın Devrimci Sınıf Partisinin 16. MÜCADELE YILINA!

Bir avuç komünist-devrimci insan... Güneşin ve ateşin çocukları... Ateş geçitlerinden yürüyüp, insanlık tarihinin yüreğine-beynine ilmek ilmek işlenmiş, ilkeli, tutarlı, proleter devrimci uzlaşmazlıkla, “yeni insan” kültürüyle, çelik disiplinle yaratılmış 16. mücadele yılı... Marx-Engels'in yürekli, çalışkan öğrencileri insanlığın yarattığı tüm birikimleri beyininde ve yüreğinde toplayan proleter devrimler çağını başlatan Lenin Yoldaş'ın savaşçıları, Deniz'lerin baş eğmez yoldaşları, Komutan Che'nin “Yeni İnsan”ları, Agit'in, Murat'ın, Sibel'in, Aysun'un yoldaşları... Umudun çocukları, devrimin ordusu Leninistler...

Ve her bir Leninist'in tek tek ama kolektif bir bilinçle, disip-

linle, özveriyle, sorumlulukla, cüretle oluşturduğu, tüm komünist değerleri tek bir yerde topladığı, orak-çekiçli kızıl bayrağını “Fabrikalar Tarlalar Siyasi İktidar Her Şey Emegin Olacak!” şiarıyla dalgalandırdığı Leninist Parti...

İnsanlığın en güzel türküsünü tüm insanlıkla, tek bir yürek ve tek bir ses gibi söyleyen, umudun ordusu... Ve yürüyor umudun ordusu yürekten, gülerekten, düşmana korku, ezilenlere coşku vererek; yürüyor umudun çocukları devrimin ordusu olmak için... Ve haykırıyorlar tek bir ağız, tek bir yürek gibi:

DEVİRİM BİZİZ BİZ DEVİRİMİZ!

İzmir'den Bir Leninist

Her Şeyin Emegin Olacağı Bir Devrim için!

Merhaba Yoldaşlar;

Ben size ilk defa yazıyorum. Yirmi yaşında bir işçiyim. Gıda dağıtımı yapan bir fabrikada yani emeğimizi satmak zorunda kaldığımız, sömürdüğümüz bir yerde çalışıyorum. İşe başlama saatinin belli, iş bitişinin ise belli olmadığı, mesai ücretinin verilmediği, insan ayırımının yapıldığı bir ortamda çalışıyorum. Bu söylediklerim size tanıdık gelmiştir. Çünkü, hepimiz böyle sömürdüğümüz bir kapitalist sistemde çalışıyoruz.

Bizlere bu işkenceyi yaparak bizi devrimden uzaklaştırmaya

çalışıyorlar. Kendileri de biliyorlar ki bir işçinin isyanı, bir insanın açlıktan ölmesi, dünyanın neresinde olursa olsun bir emekçinin köle gibi kullanılması devrimi tetikliyor.

Şu an da bir devrim sürecindeyiz, bu süreci hızlandırdıklarımızı biliyorlar ve önüne geçemezler. Bu süreçte her şeyin emegin olacağı bir devrim için hep birlikte yürümeliyiz.

**YAŞASIN İŞÇİLERİN, EMEKÇİLERİN
MÜCADELE BİRLİĞİ!**

Y.E. Mücadele Birliği Okuru/İzmir

11 EYLÜL

Yalanların Arkasına Gizlenemeyen Gerçek

Bundan dört yıl önce, tarihe 11 Eylül olayları olarak geçen, tarihin en büyük "provokasyonu"nda, ABD halkları binlerce kurban verdiler. Ölenler gerçekten de "kurban"dı. İkiz Kulelerin dumanı henüz tütüyorken, Leninist Parti, bu olayın, 3. Dünya Savaşı'nı başlatmak için ABD'nin baş vurduğu bir provokasyon olduğunu duyurdu. O günlerde, yalnızca bir dizi politik gerekçe ve gelişmelere dayandırılan bu iddia, zamanla ortaya çıkan yüzlerce kanıtla daha güçlendi.

11 Eylül saldırılarında oğlunu kaybeden emekli öğretmen Bob McIlvane'nin sözlerini, 21 Eylül 2005 tarihli Evrensel gazetesinden okuyalım:

"İnsanlar bana, 'nasıl olur da hükümetin 11 Eylül saldırılarına karıştığına inanabilirsin' dediğinde, onlara neden inanmam gerektiğini soruyorum. Meksika savaşına kadar gidebilirsiniz, hükümetlerin gizli gündemlerini yürütmek için provokasyonlar yarattığını da görürsünüz."

İlk olarak Leninist Partinin ortaya çıkıp duyurduğu bu provokasyon gerçeği, zamanla ortaya konan kanıt ve iddiaların güçlü desteğiyle, artık yavaş yavaş genel kabul görüyor. İstanbul'da toplanan Irak Dünya Mahkemesi başkanı Richard Falk, aynı iddiaları, yaptığı açılış konuşmasında dile getirmişti.

Emekli öğretmen Bob gibi, biz de soralım: 11 Eylül'de ABD'nin parmağı olduğuna **inanmamak** için sağlam bir gerekçe var mıdır? 11 Eylül'ün El-Kaide ya da buna benzer bir oluşum tarafından yapıldığına halen daha inananların, genellikle dile getirmekten kaçındıkları temel düşünce şudur: Onlara göre, emperyalist ülkelerde burjuvazi kendi halkı üzerinde her bakımdan egemendir. Tekeller, bu ülkelerde emekçileri kendi politikalarına rahatça uydurabilir, onları satın alabilir. Bu yüzden de provokasyonlara ihtiyaç duymaz, vs. vs.

Oysa görüyoruz ki, emperyalist ülkeler, bizzat kendi emekçilerinin kitlesel eylemleriyle politik krizlere sürükleniyorlar. Buna ABD, özellikle dahildir. Immanuel Wallerstein, yakın zamanda yayımlanan bir yazısında, ABD'de toplumu iki kutba bölen bir iç savaş iklimi yaşandığını belirtiyordu. Burjuvazinin, toplumun ancak bir bölümüne egemen olduğu ülkelerde iç savaşlar kaçınılmazdır; provokasyonlar da...

Dört yıldan bu yana her fırsatta dile getirdiğimiz ve her gelişen olayda bir kez daha kanıtlanan sağlam politik gerekçeleri, yeniden sıralamak gereksiz. Ama, 11 Eylül katliamını bizzat ABD'nin tezgahladığına işaret eden kimi gerçekleri burada kısaca hatırlatalım. Olur ya, politik nedenleri kavrayamayanlar, belki bu gerekçelerle biraz olsun uyanırlar.

1) 11 Eylül 2001'den birkaç hafta önce, havayolu şirketlerinin New York borsasındaki hisse senetlerinde olağanüstü hareketlilik yaşandığı ortaya çıktı. Özel bir opsiyon işlemiyle çok sayıda havayolu hissesi alınıp satılmıştı. Bu özel işlem şöyleydi: Alıcı, borsadan istediği kadar hisseyi para ödmeden alıyor ve aynı gün satıyor. Borcunu ise bir ay sonraki aynı hisselerin fiyatları üzerinden geri ödüyor. Bu opsiyon işleminin kazancı, fiyatı gelecekte düşecek kağıtları tahmin etmeye dayanıyor. 11 Eylül'den hemen önce borsada bu özel işlemi yapan birkaç şirket var ve hepsinin yöneticisi aynı isime çıkıyor. Emekli bir CIA şefi.

2) 11 Eylül 2001 günü, uçakların ikiz kulelere çarptığı anı ve sonrasında canlı yayında izleyenler, sonraki günlerde bir çok görüntüyü bir kez daha göremediler. Dünyaya hakim büyük medya tekellerince, bir çok görüntü, sonraki yayınlarda hiç ama hiç yer almadı. Bu çıkan görüntülerde neler mi vardı? İkiz kulelere çarpan ikinci uçağın yakın plan görüntüsü ve yıkılmadan hemen önce kulelerin içinde ardi ardına meydana gelen büyük patlamaların görüntüleri. Çünkü, yakın çekime takılan ikinci uçak bir yolcu uçağı değil, ABD ordusunun havada yakıt ikmali yapmak için kullandığı tanker uçaklardan biriydi. Ve ilk görüntüleri izleyenlerin çok net görüp duyduğu patlamalar ise, kulelerin kontrollü biçimde yıkılmasını sağlamak için binanın içine önceden döşeli patlayıcılarıdır.

3) Pentagon'a çarpan uçağı dair tek bir görüntü bile yok. Oysa Pentagon, 5 km ötedeki havaalanından kalkan bütün uçakların rotasını bilgisayar aracılığıyla denetlemekle kalmıyor, her uçağı Pentagon savunma alanına (3 km uzunluğunda) yerleştirilen onlarca kamerayla izliyordu. Bu uçaklardan birinin rotasında en küçük bir değişiklik olduğunda bilgisayar alarm veriyor, tüm kameraları ve elbette uçaksavar bataryalarını söz konusu rota değiştiren uçağı doğru yönlendiriyordu. 11 Eylül günü, rotasından saptıktan sonra, 10 km kavis çizip Pentagon'a saplanan uçağı dair tek bir görüntü yok. Pentagon'un yıkıntı halini inceleyen herhangi bir kişi çok rahatlıkla görecektir ki, ortada ne bir uçak kalıntısı var, ne de içeride yangın çıktığına dair bir iz. Aksine, Pentagon'u havaya uçuran, patlayan benzin deposu değil, basınç etkili bombadır.

4) Beyaz Saray'a doğru uçuşu sırasında, Pensilvanya'da düştüğü söylenen dördüncü uçağı ait herhangi bir görüntü, aradan geçen 4 yıla rağmen ortaya çıkmış değil.

5) İkiz Kulelerin cehennemi andıran yıkıntıları arasında, her nasılsa iki günde sapaşaglam şekilde bulunan bir pasaportla eylemin sorumlusu ilan edilen Muhammed Atta'nın, Miami merkezli, Küba karşıtı CIA beslemesi çetelerin arasında barındığı, bu CIA çetelerinin yöneticilerinden birine ait kursta eğitim gördüğü, bizzat Fidel Castro tarafından açıklandı.

Burada sadece küçük bir kısmına yer verdiğimiz benzeri yüzlerce kanıtı, konuyla yakından ilgilenen herkes, 11 Eylül üzerine yazılmış kitap ve makalelerden rahatlıkla izleyebilir.

ABD'nin, bütün kaynaklarını zorlayarak girdiği 3.Dünya Savaşı'na, kendi halkını ikna edebilmesi mümkün değildi. Dahası, 99 yılında Seattle'da başlayan anti-kapitalist kitle hareketi, emperyalist tekellere bu konuda hareket alanı bırakmıyordu. 11 Eylül provokasyonunun hedeflerinden biri, ABD halkını savaş yanlısı politikalarından tarafa çekmekti. Aradan geçen 4 yılda, 11 Eylül, yarattığı etkiyi yitirdi. ABD halkının savaşa desteği %30'lara kadar geriledi. Oysa ABD, başlattığı 3. Dünya Savaşı'nda ulaşmaya çalıştığı hedefe alabildiğince uzak. Çok daha güçlü askeri işgallere, nükleer bombaların geniş çaplı kullanılacağı savaşlara ihtiyaç duyuyor.

Bu nedenle, 11 Eylül'ün yanında deveye kulak gibi kalacağı çok daha kanlı provokasyonların gerçekleşme ihtimalini şimdiden hesaba katabiliriz.

Yaşanabilir Bir Gelecek İçin Kapitalizme Karşı Mücadele Edelim

Kapitalist sistem bir devrime gebedir. Sermaye iktidarı, işçileri emekçileri baskı altında tutarak kontrol etmeye çalışıyor; çünkü işçi sınıfı ile burjuvazi arasında uzlaşmayacak bir ilişki vardır. İşçiler devamlı üretirler . Üretenler halkın çoğunluğunu oluşturmakta . Bu çoğunluğun üzerinden kar elde etmek isteyen küçük bir azınlık ise işçiler hakkını aramasınlar, kendi aralarında örgütlenip bu azınlığa karşı başkaldırmasınlar diye elinden geleni yapıyor. İşçiyi işçiyeye düşürmeye çalışarak işçiler arasında güvensizlik yaratmak istiyor .Sermaye sahipleri bu döneme kadar bunda kısmen başarılı oldu- lar.Fakat son yıllarda bu tür çabaları işçiler üzerinde çok fazla etkili olmuyor.İşçiler kapitalizmin nasıl işlediğini son dönemlerde daha iyi görebiliyor.

SEKA'nın, Telekom'un, Mersin limanının özelleştirilmesi, F tipi hücrelerinde yapılan baskı ve işkencelerin yeni çıkan yasalarla yasallaştırılması, emekçi,işçi semtlerindeki yıkımlar vb. politikalarıyla saldırılarına devam eden kapitalist sisteme karşı işçilerin eylemleri giderek büyüyor.Faşist devlet buna rağmen saldırılarından geri durmuyor aksine daha da artırıyor. Peki bu durumda işçilerin gerçekleştireceği eylemler yeterli olabiliyor mu ?

İşçilerin başlattığı eylemler tek başına yeterli değil. İşçiler birlikte mücadele edemiyor. İşçiler kendilerine zarar gelmediği sürece zarar gören işçilere destek vermeye çekiniyorlar. İşlerini kaybetme korkusu var. İşçilerin birbirine destek vermemesi, işini kaybetmemesinin yalnızca süresini biraz uzatır. Ama sıra kendine de mutlaka gelecektir. Bunu görmek gerekir. Türkiye ve Kürdistan'daki işçiler, emekçiler ancak birleşerek, baskılara ve saldırılara göğüs gerebilirler ve kazanırlar. Her şeyi üreten işçilerin hep birlikte bir saatlik bir greve gitmesinin bile sonuçları düşünüldüğünde işçi sınıfı-

nın gücünün farkına varabiliriz. O zaman ne fabrikalardan, atölyelerden sesler gelir, ne gemi, ne tren, ne otobüs ilerleyebilir, ne elektrik olur ne de su. Bunu daha canlı görebilmek için de dünya işçi hareketinin deneyimlerine baka-

biliriz.

Faşist sisteme karşı birleşik halk cephesini oluşturmalıyız ve her türlü saldırı karşısında tek vücut olmalıyız. Ya kapitalizmde çocuklarımız açlıktan ölecek, işsiz kalıp sefalet içinde yaşayacağız, yani yaşanabilir bir dünyada zindanı yaşayacağız ya da tüm sorunlarımızın kaynağı olan kapitalizmi yıkıp yerine işçilerin sömürülmediği, eğitimin, sağlığın,ulaşımın, barınmanın yani yaşamsal ihtiyaçların ücretsiz sağlandığı sosyalizm için mücadele edeceğiz.

Sosyalist Küba'ya bir bakalım. İnsanların mutlu bir şekilde yaşadığı, eğitim sağlık vb. ihtiyaçların ücretsiz karşılandığı, işçilerin sömürülmediği, paranın değil de insanın temel alındığı bir sistem 46 yıldan beri cinayet işlemeyen, Amerika'nın ve diğer emperyalist güçlerin ambargosuna karşı kararlı bir şekilde mücadele eden küçük bir ada. İşsizlik ordusunun olmadığı, insanların insanca, ayırım yapılmadan yaşayacağı sosyalist sistem için Küba'yı örnek göstermemiz, bu da yetmez; O'nu savunmamız ve Küba devrimiyle dayanışma amacıyla kendi ülkelerimizdeki devrimi yükseltmemiz gerekir. Bu insanca yaşayabilmek için bir zorunluluktur.

İşçiler, emekçiler, üreten, yaratan, ve hizmet sunan insanlar hep beraber kapitalizmi tarihin derinliklerine atıp sosyalizmi kurmak için gelin güçlerimizi birleştirelim. Ayaklanma ve devrim için seferber olalım.

DÜNYA EMEĞİN OLACAK! Antep'ten DİK'li Bir İşçi

Tutsakları Özgürleştirelim

Dinci, gerici, faşist AKP'li belediyenin Sarıgazi'de düzenlediği festivalin boykot edilmesinden sonra tutuklanan 9 kişiye ve ailelerine destek olmak ve tutuk-

sonra Grup Emeğe Ezgi'nin söylediği şarkı ve marşlardan sonra yapılacak eylem için çalışmaya başlandı.

Ve halk akşam saat sekizde başlaya-

lanaların serbest bırakılması için Mücadele Birliği olarak eylem yaptık.

Önce, direnişinin 123. gününde olan Sarıgazi Ekin Sanat Merkezi'nin önünde, her hafta olduğu gibi etkinlik düzenlendi. Tutuklanan 9 kişi ve ailesine destek olmak için bu kez erken bitirilen etkinlik saat 19.00'da başladı. Kısa bir konuşmadan sonra hep beraber şarkılar söylendi halaylar çekildi. Daha

cak, tutuklanan 9 kişiye destek için eyleme çağrılarak meydana kadar yürüdü. Saatin sekiz olmasıyla birlikte "Tutuklanan 9 Kişi Sarıgazi Halkıdır Tutsakları Özgürleştirelim Mücadele Birliği" yazılı pankart açıldı ve meşalelerin yakılmasıyla eylem başladı. Gerçekleştirilen eyleme Sarıgazi halkının gösterdiği yoğun ilgi ve yol kenarındaki halkın alkışla destek vermesi gözlerden kaçmadı. Düzenlenen eylem boyunca, "Tutuklanan Halktır, Halk Burada", "Zindanlar Yıkılsın Tutsaklara Özgürlük", "Yaşasın Halkların Mücadele Birliği", "Kürt Halkına Uzanan Elleri Kırdık Kıracağız", "16.Yılında Leninist Saflara" şeklinde sloganlar atıldı. Daha sonra tutuklanan 9 kişiden ikisinin ailesi ziyaret edilerek, tutuklanan 9 kişinin Sarıgazi halkı olduğu vurgulandı. Her zaman yanlarında olacağımız söylendi. Ziyaret edilen ailelerle de yapılan ziyaretten dolayı memnun olduklarını söyleyerek destek veren tüm duyarlı devrimciler teşekkür ettiler.

“Düşmana inanılmayacak kadar uzak yepyeni bir insan boyu uzaktı Moskova’dan” / Nazım

II. Dünya Savaşının Dönüm Noktası: STALİNGRAD DİRENİŞİ

Nazi orduları 22 Haziran 1941’de Sovyetler Birliği’ne saldırdıktan sonra Sovyetler Birliği içlerine kadar ilerlemiş ve hatta Moskova’nın 30 km. yakınına kadar sokulmuşlardı. Tüm dünyanın gözü-kulağı Sovyetler Birliği’ndeydi. Sosyalist bir ülke bütün bir insanlığın kaderini tayin edecek bir savaş veriyordu. Kızılordu önderliğinde yapılan “Sosyalist Anayurt Savunması”, aslında tüm dünyanın faşizme karşı yürüttüğü bir savaşıydı. İnsanlığın yüreği orada atıyordu. Ve Başkomutan Stalin her konuşmasını “Pobet Budet Naşa” (Zafer Bizim Olacak) diye bitiriyordu. Bu hem Sovyet halklarına da hem de faşizmin saldırsı altında olan bütün ülkelere büyük bir güven veriyordu. Sovyet halkları, bir bütün olarak karşı koyuyordu faşizme. Hepsini tek bir yumruk halinde Moskova’nın etrafında birleşmişlerdi. Stalingrad Direnişi, faşizme karşı halkların duyduğu ortak nefretin odaklandığı yer olmuştu. Herkes Sov-

yetlerin kazanmasını istiyor, bekliyordu. Elbette emperyalistler hariç. Onlar Hitler’in kazanmasını, sosyalizmi ezmesini canı gönülden istiyor, “sosyalizm belası”ndan kurtulmak için can atıyorlardı. Sovyet halkının kahramanlığı onların hayallerini suya düşürdü; Nazi faşizminin de. Yenilmez sanılan, dünyanın en donanımlı ordusu sayılan Nazi ordusu, Stalingrad’da önce durduruldu ve 200 gün süren bir

savaşın ardından da ağır bir yenilgiye uğratıldı. 17 Temmuz 1942’de başlayan Stalingrad Direnişi, 2 Şubat 1943’te Kızılordu’nun zaferiyle sonuçlandı. Sovyetler tüm savaş boyunca kaybettikleri 27 milyon insanın, 1 milyona yakını burada kaybetmiştir ama Stalingrad Direnişi savaşın kaderini tayin etmiştir. Eğer Hitler faşizmi burada durdurulmamış olsaydı, emperyalist devletlerin “Normandiya Çıkarması” safatası dahi olmazdı. Tüm dünya bilmektedir ki, Nazi faşizmi Normandiya Çıkarması ile değil, Stalingrad Direnişi sonucu yenilmiştir. Bundan sonra Kızılordu, Hitler ordularını kovalamaya başlamış ve inine kadar gidip orada başını ezmiştir. Hitler’i intihara götüren süreç Stalingrad’da başlamıştır.

Bugün Stalingrad Direnişi, Irak’tan Filistin’e, Türkiye’den Latin Amerika’ya emperyalist-kapitalist sisteme, tekellerin faşist devleti ABD’ye karşı savaş yürüten herkes için örnek olmaya devam ediyor.

GAZİ’DE DÖB EYLEMİ

Gazi Mahallesi’nde Devrimci Öğrenci Birliği (DÖB), sermaye sınıfının okulları ticarethaneye çevirmesine karşı ve öğrencilerin parasız, bilimsel, anadilde eğitimi için eylem yaptı.

Yapılan eylem, Gazi İlköğretim Okulu’nun önünde saat 17.00’de “Parasız Bilimsel Anadilde Eğitim Devrimle Gelecek/Devrimci Öğrenci Birliği” yazılı pankartın açılmasıyla başladı. Eyleme, halkın ve öğrencilerin ilgisi yoğundu. Dört yola doğru yürüyen kitle, “Parasız Bilimsel Eğitim İçin Mücadeleye”, “Deniz Yusuf İnan Savaşa Devam”, “Anadilde Eğitim Devrimle Kazanılacak”, “Yaşasın Devrimci Öğrenci Birliği”, “Gençlik Gelecek Gelecek Sosyalizm” şeklinde sloganlar attılar. Daha sonra yol trafiğe kapatıldı ve Merkez Dört yol’da basın açıklaması okundu. Okunan basın açıklamasında “... sermaye sınıfı bizlere

topyekün bir saldırı başlatmış durumda. Özelleştirmeler yoluyla işçileri ve emekçileri yaşamdan kovarken, bir yandan da parasız eğitim sistemi ile gençliğin geleceğini karanlığa itmek istiyor. Bir yandan iyi eğitim demagojileri ya-

parken, diğer taraftan da daha çocuk yaşta bizleri kötü koşullarda çalışmaya zorluyor ve hiç utanmadan başırıyorlar ‘eğitimde fırsat eşitliği var’ diye. Hayır! Eğitimde fırsat eşitliği yok. Paralı eğitim sistemi bunun en iyi kanıtı. Parasız olan iyi koşullarda, iyi eğitim alırken, parasız olmayan kayıt dahi yaptıramıyor; yaptırsa bile en kötü sınıflara gönderiliyor. Bu, sınıf farklılığının bir başka biçimidir. Burjuvaların çocuklarını bir yere, işçi ve emekçilerin çocukları bir yere” dendi. Ve “... okullarda aldığımız kapitalist eğitim kapitalist sistemin bir parçasıdır. Yani kapitalizmin zorunlu bir sonucudur. Bu nedenle, bu kapitalist eğitim sistemine karşı verilecek olan mücadeleyi içinde yaşadığımız kapitalist sistemden bağımsız düşünemeyiz; çünkü kapitalist eğitim sistemi emek-sermaye çelişkinin ta kendisidir” şeklinde vurgulamalar yapıldı. Ve çözümün kapitalist sistemin yıkıp onun yerine insanın özgür gelişiminin bütün koşullarının var olduğu sosyalizmi kurmak olduğu belirtildi.

Basın açıklamasının okunmasından sonra eylem başarıyla sona erdirildi.

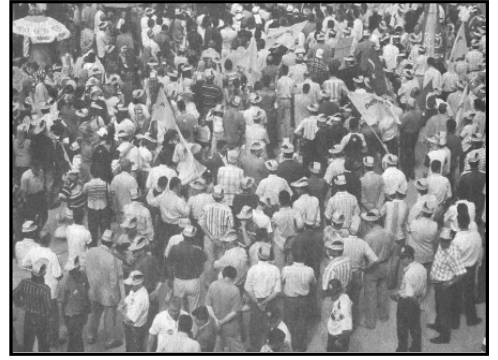

DEVİRİMİN AYAK SESLERİ DÜNYAYI SARSIYOR

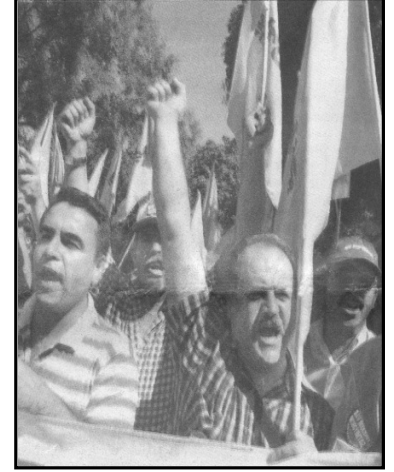
İşçiler İstanbul-Ankara Yolunu Kesti

16 Eylül günü, Erdemir işçileri, İstanbul-Ankara TEM Otoyolu'nun Bolu Dağı kesiminde, iki şerhli olastk tarafta kapadılar. Yıkışık 1.000 kişilik bir işçi grubu, iki saat süren eylemin ardından yolun tamamını kapadılar. Eylem süresince, İstanbul-Ankara Yolunun Bolu Dağı kesiminde 2 kilometrelik bir araç kuyruğu oluştu.

Coca-Cola İşçisi Özgür Eylemi Başlattı
17 Eylül günü Coca-Cola işçileri, Coca-Cola'nın Türkiye ortası olan Anadolu Grup Yetkililerinin kendileriyle görüşmeyi kabul etmedikçe, Ankara'da Petrol-İş üyesi Kimya tesislerinde çalışan Petrol-İş üyesi işçiler tarafından başlatılan eylemlerle, Anadolu Grup Genel Merkezi önünde bir eylem başlatıldı.

Ankara'da Halk Havaalanı Yolunu Kesti
Büyükşehir Belediyesi'nin kentel dönüşüm projesi çerçevesinde gerçekleştirilen Hasköy Mahallesi sakinleri, 12 Eylül günü bir eylem yaptı. Halkın Esenboğa yolu son Durak mevkiinde yolun kapatılması üzerine, kentte kilometrelerce araç kuyruğu oluştu. Bunun üzerine olay yerinde çok sayıda çevik kuvvet ekibi sevk edildi. Güvenlik Şube Müdürü'nün ekibinin eylemcileri ikna etmesi üzerine yol trafiği açıldı.

Doğu Kudüs'te 8.200 Öğrenci Boykotta
İsrail'de Doğu Kudüs'te bulunan 10 okulda öğrenciler, Veli Birliklerinin okullardaki eylemlerini desteklemek amacıyla boykot yapıyor. Tek bir derslikte 30 öğrencinin bulunduğu ve öğrencilerin bodrum katlarındaki dersliklerde günün 4 saat eğitim aldığı sınıflarda boykot, 8.200 kişilik bir katılımı sağladı.

Boycott başlatan Veli Birlikleri temsilcilerine göre Kudüs Belediye Başkanı'nın Filistinlilerin yaşadığı bu bölgedeki okullardaki eğitim koşullarının düzeltilmesinin sorumluluğu kendilerine düşüyor. Kentin Sivil ve Politik Yaşamı ve İşleri Müdürlüğü tarafından düzenlenen basın toplantısında konuşan Kudüs Belediye Başkanı, "Kudüs'teki diğer okulları da kapsayacak gibi düşünüyoruz."

Tüpraş Satış İşçileri Mücadeleyi Sürdürüyor

Tüpraş'ın Ankara Bölgesi'nde yapılan satış işlerinin açılması nedeniyle gerçekleştirilen işçilerin Kocaeli Oyak Girişim Grubu kazanıyor.

Tüpraş'ın Ankara Bölgesi'nde yapılan satış işlerinin açılması nedeniyle gerçekleştirilen işçilerin Kocaeli Oyak Girişim Grubu kazanıyor. Tüpraş'ın Ankara Bölgesi'nde yapılan satış işlerinin açılması nedeniyle gerçekleştirilen işçilerin Kocaeli Oyak Girişim Grubu kazanıyor.

İşçilerin Aklanın Bormova Belediyesi İşçileri Eylemlerini Sürdürüyor

12 Eylül Pazartesi günü işçilerin Aklanın Bormova Belediyesi'ne bağlı 121 temizlik işçisi, eylemlerine devam ediyor. 20 Eylül günü saat 10:00'da Bormova Belediyesi'nde toplanan Bormova Belediyesi-İş Sendikası üyeleri, işçilerin taleplerini aktarmak için Bormova Belediyesi'ne girdi. İşçilerin taleplerini aktarmak için Bormova Belediyesi'ne girdi. İşçilerin taleplerini aktarmak için Bormova Belediyesi'ne girdi.

Emlakçılardan Bakırköy Belediyesi'ne Protesto

Tüm Bel-Sen 1 No.lu Şube üyeleri tarafından toplanan toplantıda, emlakçılardan Bakırköy Belediyesi'ne protesto etmek amacıyla 20 Eylül günü saat 13:30'da Bakırköy Özgürlük Meydanı'nda basın açıklaması yapıldı. Açıklamada söz alan Tüm Bel-Sen 1 No.lu Şube Başkanı, "Emlakçılarımızın her iki sözleşmeden kaynaklı, kişi başına yaklaşık 8 bin 200 YTL'vi bulan alacaklarımızın karışık anlaşılacağına dair ödeme programını talep ediyoruz. Talebimizin dikkate alınmaması mücadelemizi büyütür. Meclis üyelerimizle görüşmelerimizi başlatıyoruz."

İzmir'de PTT Çalışanları İş Bıraktı

İzmir Posta İşçileri Merkez Müdürlüğü'nde çalışan bir işçinin...

çalışma koşullarının ağırlığına dayanamamaya intihara teşebbüs etmesi üzerine PTT çalışanları 20 Eylül günü iş bıraktı. Yaklaşık 200 PTT çalışanı, intihara teşebbüs eden işçinin kaldırdığı hastaneye kadar yürüyüş düzenleyerek bir günlük iş bıraktı.

Diyarbakır Akyıl Tekstil İşçileri Eylemi **1. Haftasında**

Diyarbakır'da Akyıl Tekstil Fabrikası'nda 7 aydır maaş alamayan 600 işçi, 13 Eylül'de iş bıraktı. İşçiler, işe geri dönmek ve sigorta primlerinin tam yatırılması için Diyarbakır Valiliği, SSK ve Çalışma Bölge Müdürlüğü'ne dilekçeyle başvuruda bulunacak.

Fabrika önünde oturma eylemi yapan yaklaşık 600 işçi, eylemlerini haklarını alıncaya kadar sürdüreceklerini, bu konuda asla taviz vermeyeceklerini dile getirdi.

Hollanda Liman İşçileri Kararlı

Hollanda'da Çalışma ve Sosyal İşler Bakanı Aart Jan de Geus'ın önerdiği ve hükümet tarafından da benimsenen ILO Sözleşmesi'nin rafa kaldırılması planlarına, liman işçilerinin tepkisi sert oldu.

Rotterdam limanlarından gelen 1.500'ü aşkın işçi, önce Malieveld'de bir mitingde hükümeti uyardı. Ardından parlamento önüne gelen işçiler, parlamentoya giden sendikacılar ve bir grup işçinin yaptığı görüşmeleri beklerken, dışarıda protestolarını sürdürdü. İş elbiseleri ve miğferleri ile alanda, hükümeti protesto eden limancılar, ILO Sözleşmesi'nin 137. maddesinin iptal edilmesinin derhal durdurulmasını istediler. 4 Eylül günü tüm gün sürdürecekleri grev ile partileri doğru tutum almaya çağırarak işçiler, eylemlerinin sonuna doğru Den Haag'ın giriş yollarından birini trafiğe kapattılar. Burada polisler ile işçiler arasında çatışma çıktı. Çatışmada 13 işçi gözaltına alınırken, iki polis yaralandı.

Nikaragua'lı Köylüler Cafta'ya Karşı Yürüdü

30 binden fazla Nikaragualı, Amerika ile Güney Amerika ülkeleri arasında imzalanmak istenen Serbest Ticaret Anlaşmasına (CAFTA) karşı Managua kentinde gösteri yürüyüşü yaptılar. Aralarında sendikaların, sosyal grupların, öğrencilerin bulunduğu 70'den fazla kuruluş "Ulusal Amaç Birliği Organizasyonunu" oluşturarak birlikte mücadele etmeye karar vermişti. Prensa Latina'ya bir açıklamada bulunan Organizasyon, CAFTA'nın 3 milyondan fazla insana zarar vereceğini, özellikle de çiftçi ailelerinin çok olumsuz etkileceğini, ülkedeki işsizliğin açlığın ve yoksulluğun artacağını belirtti.

Endonezya: Polis Köylülere Ateş Açtı **37 Köylü Yaralandı**

Uluslararası çiftçi örgütü Via Campesina'nın 18 Eylül'de Endonezya'nın Bali yakınlarındaki Lombok adasında 22 Eylül'de düzenlediği toplantıya polisin ateş ederek saldırması sonucu 37 köylü yaralandı. Toplantıya katılmak üzere Endonezya'ya gelen 15 ulusla-

rarası delege de engellendi. Delegeler, Cakarta Hükümeti'nin tarım lisanslarını geri almasının ardından yaşam alanlarını savunan köylülere yönelik insan hakları ihlallerini araştırmakla görevliydi. Gelen bu delegeleri karşılamak üzere bölgede bekleyen yaklaşık 1.000 köylü de polisin saldırısına maruz kaldı. Polisin kitlenin üzerine açtığı ateş sonucu yaralanan 37 köylüden bazılarının durumu ağır.

Onbinlerce Çiftçi **Manisa'da Buluştu**

Hükümetin uyguladığı IMF politikaları sonucu çiftçilerin yok olma noktasına geldiğini belirten on binlerce tarım üreticisi, 22 Eylül günü, "çiftçi alanlara iniyor" mitinginde buluştu. Türkiye Ziraat Odaları Birliği tarafından organize edilen miting, Manisa Laleli Meydanı'nda gerçekleştirildi. Ülke genelinden yoğun katılımın olduğu mitingde Mersin, Adana, Konya, Kastamonu, Tokat ve Muş'tan 50 bin çiftçi bir araya geldi. Hükümet karşıtı protestoya dönüşen çiftçi mitinginde "Hükümet İstifa", "Ankara'ya Meclis'e Gidelim" şeklinde sloganlar atıldı. Mitingde konuşma yapan Türkiye Ziraat Odaları Birliği Genel Başkanı, IMF'nin istediği ve desteksiz olarak değerlendirdikleri tarım reformunun kaldırılmasını istedi.

Kocaeli Halkı Eğitim Hakkı İçin Yürüdü

"Eğitimi, Sağlığı, Limanımızı, Tüpraşımızı; IMF'den, Sermayeden, İktidardan, Korumak İçin Kocaeli Halkı Yürüyor" sloganıyla kurulan "Kocaeli Halkı Yürüyor Platformu", 21 Eylül günü ilk yürüyüşünü gerçekleştirdi. "Parasız Eğitim" diyen platform; 22 Eylül günü "Parasız Sağlık İçin"; 23 Eylül günü Derince Limanı'na limanların özelleştirilmesine karşı; 24 Eylül günü de Tüpraş'a, Tüpraş'ın satılmasına karşı yürüyeceklerini açıkladı.

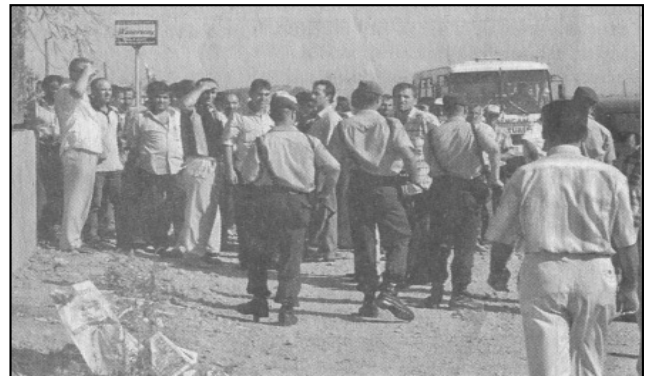
Binlerce Genç Putin'i Protesto Etti

Rusya'nın başkenti Moskova'nın Slaviaskaj Meydanı'nda binlerce genç, polisin geniş güvenlik önlemleri altında eylem yaptı. Devlet başkanı Putin'in politikalarını sert şekilde eleştiren eylemciler, taşıdıkları dövizlerle asgari ücretin artmasını, sağlık ve eğitimin parasız olmasını talep ettiler. Birçok komünist örgütün destek verdiği eylemde, gençler günlük ihtiyaçlarını karşılayamadıklarını belirterek "kötü gidişata son verilmesini" istediler. Sık sık "Kapitalizme ölüm", "Babamız SSCB'dir" sloganlarının atıldığı eylem, olaysız bir şekilde sona erdi.

Uşak Köylülerine Jandarma Saldırısı

Bölgelerinde siyanürlü altın madeni işletilmesine karşı çıkan Uşak'ın İnay Köyü sakinleri, madenci firma TÜPRAG'ın şantiye kurma ve boru hattı döşeme çalışmalarını durdurmak için eylem yaptı. Madene 3 km. kala toplanan köylüler yolu kapatarak çalışan dozeri taşıyarak camlarını kırdılar. Bunun üzerine köylülere saldırılan jandarma, 11 kişiyi yaraladı ve 12 kişiyi de gözaltına aldı.

TÜPRAG şirketi, yılbaşında siyanür kullanarak altın arama fa-

SARIGAZI'DEN İZLENİMLER-II

İşçi kadın, yanımıza gelip oturan, bize çay getiren anaya soruyor: "Sen yanımızdaydın eylemde, nereye kayboldun?"

Ana: "Ne yapayım, çocuklar oradaydı, onlar için çok korktum. Silah sesleri vardı, merak ettim, sürekli silah atıldı."

Kadın: "Burada önemli olan halkın katılımıydı. Gençlerin çoğu, 1 Mayıs'taki festivale gitmişti, 4 otobüsle. Burada çok az insan kalmıştı. Ama halkın desteği vardı."

Ana: "Bu sene festivale gitmedim. Bir baktım, barikatları kurulmuş, bizim çocuklar da içindeydi. Kitlenin içinde sivil polis de vardı. Çocuklara gösterdim, bunlar polis dedim. O alanda topladıklarımı o kuruyemişçiye doldurdular; beni de. Sürekli küfrediyorlar. Biri 'n' olur izin verin komutanım bunları öldüreyim' diyor. 'Senin anan, bacın yok mu, sen niye öyle küfrediyorsun' dedim. Ondan sonra bizi karakola götürdüler. 53-54 kişi erkekti, 11 kişi bayandı."

İşçi: "Başka yerde bayan alınmadı zaten, alınanlar bu köşede kuruyemişçinin orada alındı. Çoğu eylemci değil, ama orada izleyen, destek verenerlerdi."

Ana: "Destek vermek için oradaydık. Kendi çocuklarımız olmasa da, hepsi bizim çocuklarımız. Yemin ediyorum, ben kendi çocuklarımdan çok onları merak ediyorum. Karakolda çok gırgır şamata oldu. Onlara hep neşeli göründük. Ağlayıp sızlanmadık. Türküler söyledik, mican oynadılar. 'Taşdelen'de konser var; bırak bizi oraya gidelim, sonra gene alırsınız' dedik komutana. Ev hanımıyım, 47 yaşındayım. Daha önce gözaltına alınmadım hiç. Tunceli'den geldik, hiçbir şeyimiz yoktu, evlerimizi yaktılar orada. 'PKK'lılar yaptı' dediler. Yalan. Kendileri yaptılar. PKK'lılar bir şey yapmadı. Biz de buraya gelmek zorunda kaldık. O gün burada silahlar atılmaya başlayınca ben oraya gittim. Kadınlardan biri, kuruyemişçiye bisküvi almaya gelmiş, onu da aldılar. Bisküvi de bizimle birlikte karakola geldi, onu orada yedik (gülüşüyorlar) 'bunu boşuna götürme eve' dedik. Orada bir uzman çavuş vardı. Bizi savcılığa götürdü. 'siz Tuncelilisiniz, Tuncelililer merttir; yalan söylemez' dedi. 'Evet' dedim. 'Biz her zaman doğruyu söyleriz'. Ben olay anında ne kaçmaya çalıştım, ne bir şey yaptım. Gördüm ya çocukların o halini... Çok kötüydüler. Ağızları, burunları kırılmıştı. Biz gözaltındayken dışarıda grup grup beklemişler gençler. Yorulmuş eve dinlenmeye göndermişler; yenileri gelmiş. Sonra da bizi grup grup hastaneye götürdüler."

Kadın: "Suç duyurusunda bulunmak, dava açmak lazım. İnsanlar o kadar dayak yemiş, hakarete maruz kalmış. Doktordan rapor almak lazım. Bir kız vardı, onun çok kötü olduğunu söylüyorlardı. Baronun avukatları hiç ilgilenmedi. Onlar; savcılıkta iken suç duyurusunda bulunmalıydılar. Burada o kadar olay oldu, 70 kişi gözaltına alındı, 4 saat çatışıldı, Evrensel, Gündem vb hiç haber vermedi. Ama işin iyi tarafı devrimcilerin gözaltına alınmaması oldu. Yoksa daha çok tutuklama olurdu, o da bu bölgedeki devrimci hareketin geriye düşüşü olurdu."

O sırada içeri giren bir Leninist de sohbete ortak oldu.

Leninist: "Barikalarda 500 kişi vardı. Sarıgazi halkı katıldı hep, çok iyi oldu. Bir gün önce biz ev ev dolaşıp bildiri dağıtmıştık festivalin boykot edilmesi için. Diğer yapılarla konuştuk, biz protesto edeceğiz bu festivali, siz de katılın diye. Katıldılar; çok iyi oldu. Bu çok iyi oldu. Jandarma hiç beklemiyordu bunu, kitlenin merkezi dağıtacağımı, sonra barikatlar kuracağımı hiç beklemiyordu. Kiteller için çok iyi moral oldu. Kitle festival alanından çıktı, merkeze yürümeye başladı, oradaki jandarma arabasını taşıladı. Ama bunu devrimciler yapmadı, halk yaptı, güzel olan buydu. Sonra barikatlar kuruldu. Hiç unmadığımız insanlar oradaydı. Hemen inisiyatif oluşturuldu. O kadar yakın mesafeden çatışmasına rağmen hiç kimse geri çekilmedi. Bu, bizleri de çok

heyecanlandırdı."

Ana: "Ben hiçbir şeyden korkmuyorum, kaybedecek bir şeyim yok ki, neden korkayım."

Leninist: "İnsanlar çok sessiz diyorlardı ya, halk geri çekildi, boynun eğdi diye... Bu onlara çok iyi bir cevap oldu. Devamı da geliyor: İnsanlar şimdi devrimcilere daha olumlu yaklaşıyor. Onlar bir kıvılcım bekliyorlardı. Barikalarda gördüğümüz insanlar; bu kıvılcımı bekliyordu. Bizim o ateşi yakmamızı bekliyorlardı ki, geldiler barikalara, çatıştılar: Çünkü onların yüreği kin dolu bu kapitalizme karşı, nefretle dolu."

Çayımızı içmiş, sohbetimizin sonuna gelmiştik. Teşekkür ederek ayrıldık ve anesıyla birlikte gözaltına alınmış genç bir kızın yanına gittik, ve önceki yıllarda festivale katılıp katılmadığı ve bu yılki festivale farkları sormakla başladık sohbete.

Genç Kız: "Çok fark var. Sanatçılar farklı bir kere. Hiç kavga çıkmıyordu, çok harika geçiyordu. Bu sene sanatçılar iğrençti. Herkes çok tepkiliydi. Parlamak için bir şeyler bekliyordu. AKP bu sene çok kıskırttı. Özellikle festival alanında halkın istediği şarkılar söylenmedi mesela."

Leninist: "Sivas Katliamını yapan dinci gericilerin, gelip buraya sahneye semah ekibi çıkarma cüretini göstermesi ciddi tepki topladı."

Genç Kız: "Baktılar buradaki insanlar alevi, demokrat falan, sola yakın sanatçılar getirmeye çalıştılar. Murat Kekili, Songül Karlı... alakaları bile yok oysa. Mesela Songül Karlı alevi ama aleviliğini saklıyor. Buraya gelen sanatçıları hiç onaylamadık. Festivali boykot çağırısı yapılıyordu. Destek olmak için gittik. Yoksa gitmek gibi bir niyetimiz yoktu."

Mücadele Birliği: "Olaylar nasıl başladı?"

Genç Kız: "Festivalde bir sorun yaşandı mı, ben görmedim. Konser çıkışında Demokrasi Caddesi'ne barikatlar kuruldu, onları gördüm ve katıldım onlara. Jandarma saldırdı ve gözaltına aldı. Gözaltına alınanlar hep alakası olmayan kimselerdi. Örneğin bir bayan işyerinden çıkıyor ve komutan o bayanı alıyor, bir aşağı, bir yukarı top gibi savuruyorlar. Resmen maç yaptılar. Bizi hastaneye götürdüklerinde o bayanın bir saat röntgen çekilmesi sürdü ve tekerlekli sandalyedeydi."

Mücadele Birliği: "Nasıl gözaltına alındınız?"

Genç Kız: "Anemle halan kardeşimi aramaya gittiler. Ben de çıktım. Ben, internet kafenin önünde alındım. Birden saçımın sürüklemeye başladılar; ne olduğunu anlamadım. İzah etmeye çalışıyorum, tekme, jop, hakaretler... 'sizi götürünce neler yapacağız size' diye tehditler savuruyorlardı. Çok ağır küfürler ediyorlardı. Hiç acımadan vuruyorlardı (bacaklarındaki morlukları gösteriyor). Burada, merkezde 3 komutan, biri kelepçe taktı, biri kafama silah dayadı. Askeri araca bindirirken belime bir tekme attılar. Bayan olduğumdan kaynaklı, taciz içeren sözlerle, ağır küfürlerle maruz kaldım. 'Bak bak, bir de beyaz pantolon giymiş, gidince ben senin ...' diyordu biri. 'Bak sana neler yapacağız gidince' diyorlardı. 'Sen reinaya git, burada bu serserilerle ne işin var senin' diyorlardı. Adliyeye giderken bir saat konuşular böyle arabada. Bizi karakolda aç bırakırken kendileri karşımızda geçip çips yiyor, çay içiyorlardı. Bize ertesi gün karakol önüne gelen Sarıgazi halkı yemek getirdi."

Mücadele Birliği: "Gözaltında jandarmanın tavrı nasıldı?"

Genç Kız: "Bayanları ayrı yere koydular, erkekleri ayrı. Boş bir odadaydık, 3 tane sandalye vardı, bir de masa. Biz 11 kişiydik masanın üstüne oturuyorduk, kızıyorlardı bize. Odanın kapısı sürekli açıktı. Kapıda duran jandarmalar tuhaf sözler söylüyorlardı bize. Biz hiç onları muhatap almadık." Benim ifademde şöyle yazıyordu: 'molotof kokteyl atmak, askeri aracı yakmak, belediyeye saldırmak, askere saldırmak, askerin kafasını kırmak...' onların verdiği ifadeyi imzalamadım. Bana hakaret edenler hakkında suç duyurusunda bulunacaktım, baronun avukatları bana, 'şimdi ciddiye almazlar; başka zaman yaparsın' dediler. Ama şikayeti, olacağım, 10 günlük rapor verdim; ama jandarma aldı raporlarımızı. Avukatlar geldiklerinde bize bir şey söylemediler. İfade vermemeye, susma hakkımız olduğunu falan söylemediler. Orada, 'bu ifadeyi kabul etmiyorum' diye ifade verdim. Ama o adamların karşısında

ifade vermek çok ağırına gitti. Mutlaka imza atturmaya zorladı avukatlar. Sonrasında çok ağladım. Hiçbir şey etkilemedi ama, o küfürler çok ağır geldi bana, orada korkudan uyuyamadık zaten.

Savcılıkta bizim ifademizi almadılar. 9 kişinin kimliğini ayırdılar; onların ifadesini aldılar; onları da zaten tutukladılar. Halkın gözaltına alınması iyi oldu. Yoksa daha çok tutuklama olurdu ve olaylar çıkabilirdi. Çünkü halk çok öfkeli.”

Leninist: “Görmedin mi barikatları?”

Genç Kız: “Gördüm. Tam sokağın başındaydık. Bir peynirci vardı, onun dükkanının arkasında tenekeler vardı, onları sokağın ortasına koydular. Kamyonundan 3 tane genç indi, bunların hepsini yolun ortasına itti. O sırada O. geldi. Üstünü, başını, gömleğini parçalamışlardı. Dudağı falan patlamıştı, çok kötü olmuştu. Gençlerden birinin kulağında küpe vardı, kulağını bir çevirdiler; kanlar içinde kaldı. Ona ‘senin kulağında delik var, de bir delik açmazsam’ dediler: İnşaat işçilerini bile almışlar. Evine giden inşaat işçisini arabadan indirip almışlar. Bir tane adam vardı, komutana derdini anlatmaya çalışıyordu, bir yumruk attılar; kafasını duvara çarptı.”

Mücadele Birliği: “Neden sizce halktan birilerini aldılar?”

Genç Kız: “Çok öfkeliydik. Hınçlarımızı çıkarmak için bizi seçtiler. Kahretsin, keşke katılsaydık.”

İşçi: “Zaten devrimcilerin hiçbirini alamadılar, onun için halka azgınca saldırdılar.”

Genç Kız: “Atılımın muhabiri de bizim yanımızdaydı. Komutanlar ona baktıkça ellerini ovuşturuyorlardı, ‘sen bizim elimize kalırsın’ diye. Onun fotoğraf makinesini istemiş bir komutan, ‘bana ver; ihtiyacım var’ diye, bence şaka değildi bu, ciddiye. Onu ‘sahte muhabirlik’le suçladılar. Karakolda biz neşeliyiz diye kızıyorlardı. ‘Bak siz kaşınıyorsunuz, tek tek nezarethaneye alırım görürsünüz’ diyorlardı. Erkeklerin durumu ise çok kötüydü. Teker teker aşağıya götürüyorlardı. Sürekli çığlık sesleri geliyordu. Hatta çok zayıf bir çocuk vardı, zaten çocuk hasta, nasıl çığlık sesleri geliyordu. Onunla hastaneye aynı araçta gittik. Konuşamıyordu, ayakta duramıyordu, su verdik, suyu bile içemedi. Karakolda bir asker bizim için çok üzüldü. Suyumuz bitmişti, gitti, dolurdu ve getirdi. Sonra komutandan tokat yedi. ‘bunu atın aşağıya’ dedi komutan.”

Mücadele Birliği: “Bir dahaki sefere festival nasıl olacak sizce?”

Genç Kız: “Bence olmayacak. Olursa çok büyük olaylar çıkacağını düşünüyorum. Aynı organizasyon gerçekleşirse çok büyük olaylar çıkacağını düşünüyorum. Sarıgazi’de ilk defa böyle bir şey yaşandı. Asker gençleri bilinçli kaşkırttı. Festival esnasında protokoldeki başkanın korumaları gençlere, ‘al işte, havanızı aldınız mı’ diyormuş. ‘Sizin dediğiniz artık olmayacak, biz üstüz’ gibi laflar söylüyorlarmış.”

İşçi: “Halk da tepki gösterdi. Gördüler neyin ne olduğunu.”

Genç Kız: “Halkı çok kaşkırttılar. Kimse istemez böyle olayların çıkmasını, bilinçli çıkardılar. Timler gelme bu kadar büyümezdik. Siviller de çoktu. O kadar jandarma göndermenin ne gereği vardı ki, sanki Irak’a asker gönderiyorlar.”

Leninist: “Çatışma esnasında da esnafa zarar verilmemeye çalışıldı. Barikat malzemeleri inşaattan alındı. Bir pastane vardı sadece, faşist, işbirlikçi, tüm Sarıgazi biliyor onu. Onun camları kırıldı, o da bilerek. Onun dışında esnaf hep ‘bizim çocuklarımız’ diyorlardı. Onların camlarını jandarma joplarla kırmaya çalıştı, huralarını alamadılar; esnafın tepkisini bizim üzerimize çekmek için yaptılar. Biz, bizi bildiri dağıttırken görüp jandarmaya ihbar eden işbirlikçi esnafın camlarını kırdık.”

Genç Kız: “Ben alınırken etrafımda bir sürü insan vardı. Artık korkudan mı, işbirliği mi bilmem, hiç biri müdahale etmedi. Hep bacaklarımızı teknelediler: Karakolda da komutan geldi, ‘aç kız bacağımı’ dedi. ‘Doktor musun, açmayacağım’ dedim, kızdı, ‘aç kız’ dedi, ben açmayınca geldi, kendi açıp baktı morluklara, alışiklere.

Annem de gözaltındaydı. O, festival alanındaymiş. Bir kadın, elinde telefon, halkın, devrimcilerin resimlerini çekiyormuş. Annem görmüş ve kadına müdahale etmiş, saçını çekmiş, telefonu istemiş. Kadın telefonu fırlatmış kalabalığın içine.”

Leninist: “Kadın tam devrimcilerin ortasındaydı. Sonradan öğrendik ki, bir subayın karısıymış, dövme istedik, annesi izin vermedi, bir yumruk yedi sadece bizden. Kadın sonradan karakolda amneyi teşhis etmiş.”

Saatler epey ilerlediğinde, biz de sohbetimizi sonlandırdık. Herkes tekrar geçmiş olsun deyip, sohbetler için teşekkür ederek oradan ayrıldık.

Sarıgazi’de Ekin Sanat Merkezi’nin kapatılmasından sonra birçok eylem yapıldı. Bunlardan biri de Ekin Sanat Merkezi’nin önünde her Cumartesi yapılan müzikli etkinlik. Ekin Sanat Merkezi, bu etkinliğini faşist AKP belediyesinin yaptığı festival sonucu çıkan çatışmalarda tutuklanan 9 kişi ile dayanışma etkinliğine dönüştürdü.

İlk sokak konseri 17 Eylül günü Demokrasi Caddesi’nde gerçekleştirildi. 2 saat süren konsere jandarma müdahale etmek istemiş, Ekin Sanat Merkezi çalışanlarının devrimci tavırla ve halkın desteğiyle yuhalanarak jandarma kovulmuştu. İkinci sokak konseri, 24 Eylül günü yine Demokrasi Caddesi’nde aynı yer ve saatte başladı.

Konser başlamadan jandarma gezinmeye başlamıştı. Buna rağmen konser başlatıldı ve aradan yarım saat geçmeden “Şarkışla” türküsünden sonra jandarma, orada bulunan halka, Ekin Sanat Merkezi ve Emeğe Ezgi müzik grubu elemanlarına saldırarak 8 kişiyi gözaltına aldı. Müzik aletlerini de parçalayan faşist jandarma çocuklara, kadınlara ve evlerin içerisine girerek halka saldırdı.

SARIGAZI FAŞİZME MEZAR OLACAK

Jandarmanın bu saldırısına karşılık Leninistler, gözaltına alınanların serbest bırakılması için Demokrasi Caddesi’nde hemen barikatlar kurarak, gelen jandarmanın zırhlı akrebini taşlamış ve araç hızla uzaklaşmak zorunda kalmıştır. İlk barikatın ardından cadde üzerine başka barikatlarda kurulmuş ve ateşe verilmiştir. Sloganlarla halk barikata çağırılmış, uzun süre beklenilmesine rağmen

men jandarma gelmeye cesaret edememiştir. 1,5-2 saat süren eylemde sık sık “Faşizme Karşı Silah Başına”, “Sarıgazi Faşizme Mezar Olacak”, “Yaşasın Devrimci Dayanışma”, “Faşizmi Döktüğü Kanda Boğacağız”, “Tutuklamalar, Gözaltılar, Baskılar Bizi Yıldırılmaz” sloganları atıldı. Eylemin amacı ulaşmasından sonra bir arkadaşımız halka ajitasyon çekerek eylemin bittiğini duyurdu ve eylem sonlandırıldı.

Bu eylemde Leninistlere yardıma gelen diğer devrimci yapılar da vardı. Ancak eylemi ortaklaştırma çabalarımıza rağmen, arkadaşları bir araya toplayamadık. Barikatlardan çıkıp ileriye, Sarıgazi Meydanı’na doğru sloganlarla yürüdüğümüz zaman Leninistlerin dışında diğer yapılardan bir iki arkadaşın dışında kimseyi göremedik. Daha sonra son barikat kurulduğunda Leninistlerin eylemi bitirdiklerini açıklamasından sonra bu devrimci yapılar eylemi sahiplenmeye kalkmış ve “tek başınıza eylemi bitiriyorsunuz” diyerek bizleri eleştirmeye kalkmışlardır ve eylemi sürdürceklerini söyleyerek beş dakika sonra dağılmışlardır.

Sarıgazi’den Leninistler

**Ölüm Orucu
SÜRÜYOR!**

KÜRT HALKI

YALNIZ DEĞİLDİR